

Garofina
prezintă...

Jos masca, Marius Ianuș!

*Cele mai reușite versuri
scrise de cel care a fost
Marius Ianuș (1994-2015)*

Cu o prefață de Paul CERNAT

- „CEL MAI BUN ȘI MAI PUTERNIC POET AFIRMAT LA NOI ÎN ULTIMII 20 DE ANI.”

Paul CERNAT

- „CEL MAI BUN POET AL GENERAȚIEI TINERE.”

Daniel CRISTEA-ENACHE

- „O REVELAȚIE A ULTIMILOR ANI DE POEZIE.”

Iulian BOLDEA

- „O POEZIE CARE SUGEREAZĂ UN RĂU ACUT DE EXISTENȚĂ ȘI O STARE DE SPIRIT SPECIFICĂ, ÎMI DAU SEAMA, ACESTOR COPII AI REVOLUȚIEI ÎN LUMEA IMPURĂ A TRANZIȚIEI NOASTRE’.

Eugen SIMION

- „POEZIA CUPRINSĂ AICI, UNA DINTRE CELE MAI BUNE CARE SE SCRIE AZI, SE NAȘTE CHIAZ DIN ACEST EȘEC...”

Mircea CĂRTĂRESCU

- „POATE CEL MAI CUNOSCUZ POET ROMÂN LANSAT DUPĂ 1989.”

Daniela ȘONTICĂ

- „CEL MAI CUNOSCUZ TÂNĂZ POET ROMÂN (...), CEL ÎN URMA CĂRUIA SE IMPUNE, ÎN SFĂRȘIT, UN NOU REALISM, ATAȘAZ UNEI ALTE REALITĂȚI.”

Alex MATEI

- „MARIUS IANUȘ ÎI CERE POEZIEI SĂ STEA ABRUPT LĂNGĂ VIAȚĂ, SĂ ERUPĂ CUMVA DIRECT DIN EA.”

Alexandru CISTELECAN

- „ATUNCI CÂND E DOZATĂ CU MĂIESTRIE, SIMPLITATEA EXTREMĂ ATINGE PERFECȚIUNEA.”

Vlad BENEZ

- „PENTRU MINE, MARIUS IANUȘ RĂMÂNE COPILUL TERIBIL, CANDID ȘI ANARHIC, DESPRE CARE SCRIAM CU MAI MULȚI ANI ÎN URMA ÎN LITERE NOUĂ, REVISTA FACULTĂȚII DE LITERE.”

Adina DINIȚOIU

- „IANUȘ E CEL MAI MIȘTO DINTRE TOȚI.”

Hose PABLO

Paginare, coperta: Autorul.

Lectura: Pr. Ignatie Greco, Ciprian Voicilă.

yanush.wordpress.com

Protestez împotriva tuturor formelor de identificare numerică și electronică a produselor, plantelor, animalelor și oamenilor. Se caută răpirea libertății noastre și se va ajunge la însemnare cu numărul fiarei, la mâna dreaptă sau la frunte, potrivit profeției din Capitolul 13 al Apocalipsei, care spune că nimeni nu va mai putea cumpăra sau vinde dacă nu va avea acest număr / simbol / semn și că aceia care îl vor primi vor ajunge în iad.

Autorul

FRATELE ÎNCEPĂTOR MARIUS

*Jos masca,
Marius Ianuș!*

*Cele mai reușite versuri
ale poetului*

CU O PREFAȚĂ DE PAUL CERNAT
ȘI O POSTFAȚĂ A AUTORULUI

Noua față a lui Marius Ianuș

Cei care vor parcurge această antologie poetică nu vor descoperi un Marius Ianuș „fără mască”, așa cum indică titlul, ci un nou chip al lui Marius Ianuș. Că așa stau lucrurile, o recunoaște autorul însuși: *„Sper ca în curând această mască a lumii să cadă și să se vadă în mine ceea ce trebuie să se vadă, adevărata și veșnica mea identitate, care sper să fie Chipul Lui Hristos Dumnezeu. Jos masca, Marius Ianuș! Până atunci, mulțumiți-vă cu acest „teatru” aparent declamativ, dar sper că nu lipsit de lirism adevărat, al acestor înscenări și căutări existențiale, și pomeniți-mă și pe mine în rugăciunile voastre”¹.*

Acest „lanuș bifrons”² apocaliptic, inițiator al fracturismului și elementarismului, convertit apoi la mesianismul ortodox, are dreptate: „înscenările” și „căutările” sale „aparent declamative” nu sunt deloc lipsite de „lirism adevărat”. Dimpotrivă.

Note ale Fratelui începător Marius:

- 1) *Trimitere la postfața acestei cărți, pagina 140.*
- 2) *„lanus bifrons”, denumire sub care e cunoscut un idol/zeu roman. Considerat patronul trecerilor și al porților, era reprezentat cu două fețe, un îndreptată spre trecut, alta spre viitor, de aici „bifrons”, cel cu două capete/fețe. „La origine, Ianus a fost un rege care a domnit în Latium în epoca de aur. După moarte a fost divinizat fiindcă sădise în supușii săi evlavia și puritatea morală. Ca zeu protector al Romei i se atribuia un miracol care a salvat cetatea de o invazie a sabinilor.” (Wikipedia)*

Pornit pe drumul Damascului³ și aflat în luptă continuă cu propriii demoni interiori, autorul *Ursului din containăr* își rescrie din perspectiva identității prezente trecutul poetic, oferindu-ni-l într-o nouă versiune și cu explicațiile de rigoare la final. Un alt tip de rescriere decât cel practicat, în *Orion*, de Geo Bogza, cu a cărui poezie avangardistă de tinerețe l-am comparat cândva. Prin anii '90, în cenaclul „Litere”, Mircea Cărtărescu l-a apropiat pe lanuș de poezia ultimului Bacovia. Avea dreptate, în sensul în care Bacovia rămâne un mare poet, fiind în același timp un campion al „actelor ratate” estetic. Or, lanuș e – o afirm cu convingere – cel mai bun și mai puternic poet afirmat la noi în ultimii 20 de ani. Prefer curajul său, fie el și „sinucigaș”, tinerilor poeți ce mimează, „corect politic”, revolta pe gustul Sistemului. Și-i dau, din nou, dreptate lui Tzara⁴ care, într-o conferință despre Dada, afirma că: „Le Beau et la Vérité en art n'existent pas; ce qui m'intéresse est l'intensité d'une personnalité transposée directement dans son œuvre (...) l'angle sous lequel il regarde les éléments et la façon dont il sait ramasser dans le panier de la mort les sensations et les émotions”⁵. Prin această intensitate a personalității

3) Aluzie la călătoria în timpul căreia Sfântul Apostol Pavel/Paul, pe atunci Saul, are revelația Mântuitorului.

4) Tzara, Tristan, pe numele adevărat Samuel Rosenstock, scriitor evreu de limbă franceză, inventatorul dadaismului. Are și câteva scrieri în limba română.

5) „În artă nu există Frumusețe și Adevăr; caut să văd intensitatea unui autor traspusă direct în opera sa, punctul

transpusă în propriul scris, lanuș face diferența. El și-a construit, de la început, un personaj rebel („alienat de Sistem” sau, mai nou, „nebun întru Hristos”) combinație de homeless⁶, profet și *trickster*⁷, cu o mitologie personală și, fapt rar, cu un mit personal, în care se regăsesc frustrările, eșecurile, furia și nevoia de identitate a unei generații de copii ai ceaușismului, adolescenți ai postcomunismului și cobai ai globalizării consumeriste.

Va veni vremea când critica va discuta cu mai multă comprehensiune „convertirea” lui – o convertire la fel de radicală ca și fracturismul, transferând însă la nivel mistico-religios energia revoltei social-erotice. Confesiune impudică, invectivă, manifest, declarație agresivă de amor – ieri; spovedanie, anatema, omilie, rugăciune – azi: caracterul performativ, acționând direct, fără mască de protecție estetică, asupra minților cititorilor, se păstrează. Iar avangarda și spiritualismul sunt *a filei două fețe*... Ar merita poate să reflectăm și asupra călugăririi atâtor poeți douămiiști. Înainte însă de exemplul lui Ștefan/Savatie Baștovoii, traseul lui lanuș îl evocă – până la un punct – și pe cel al monahului Daniil – ex. Sandu Tudor, interbelicul devenit din poet futuristo-ortodoxist, director la revistele „Credința” și „Floarea de foc” – inițiator al grupului „Rugul Aprins” de la Mănăstirea Antim, stareț la

lui de vedere și felul în care reușește să adune în coșul morții senzațiile și emoțiile.”

6) *Pribeag, fără locuință.*

7) *Păcală.*

Schitul Rarău și victimă a represiunii staliniste (figura lui apare, indirect, în cel puțin un poem din *Jos masca...*).

Mă uit la borna cronologică inițială a prezentei selecții (1994) și îmi dau seama că după un an l-am cunoscut pe Marius Ianuș, în barul Facultății bucu-reștene de Litere. Eram studenți și mâncam, cum se spune, literatură pe pâine. N-am încetat de atunci să cred în destinul său poetic neobișnuit. Tocmai de aceea, nu-i împărtășesc opțiunea privitoare la editarea „definitivă” a propriilor scrieri. Oricât s-ar reinventa și rescrie, vom continua să-l citim cu și prin tot ce a scris și publicat până acum. Pentru că inclusiv poemele mistico-ortodoxe își capătă relevanța doar pe fundalul vechilor versuri. Biografia sa e, la urma urmei, o narațiune cu sens, o aventură poetică la marginea existenței, transformată în fabulă mistică. Cine ignoră acest lucru îi va putea împărți piesele în „reușite” sau „eșecuri compromițătoare”, dar va rata semnificația metafizică a ansamblului. Primul text din *Jos masca...*, *Gara de Nord*, e o litanie întunecată, de mare forță. La fel sunt și textele selectate din volumele „laice”, de la *Manifest anarhist* și excelentul *Urs din container* până la „burghezul” *Refuz fularul alb* (alienantul *Offline pentru totdeauna* e, în felul lui, o capodoperă). Ar fi, probabil, instructiv să evaluăm intervențiile „minimale” operate de poetul creștin asupra textelor poetului anarhic, ca și relațiile dintre cele două ipostaze. Rețin deocamdată, din textul ce încheie

volumul, intenția realizării unui „mari antologii” (*Anii pribegiei/Anii nebuniei*), care ar urma să includă un *best of* poetic complet. *Jos masca...* este prin urmare o „carte de vizită” parțială și intermediară. Mi-au atras, de asemenea, atenția considerațiile (autocritice) privind *Ștrumfii...* și *Refuz fularul alb*, ca și cele privind tentativele excesive de impunere a „dulcelui stil clasic” din poemele tradiționaliste (care mi-au amintit „acatistele” interbelice ale ortodoxistului Paul Sterian). Poetul brașovean refugiat în Bucovina își recalibrează și „lirismul elementar”, aducând în prim-plan poezia profetică și lamenteurile lirice. Însă catalogarea poemelor antologate ca fiind „cele mai reușite” din producția sa edită sau inedită poate să contrarieze. Sigur că orice selecție trebuie luată ca atare. Ianuș însuși recunoaște că a eliminat poeme „reușite estetic”, dar „aiuristice la nivelul ideilor”, cum ar fi *Rusia, mama...* Rămâne de discutat ce înțelege el prin „reușit”: nu e vorba, cu siguranță, de criterii pur literare. Cum să-ți explici altfel antologarea unor texte complet aflate în afara poezicității actuale, „normate” de critici? Iar dacă e să rămânem nu numai „la nivelul ideilor”, ci și la nivel „estetic”, ar fi fost de preferat includerea *Rusiei...* în detrimentul celor câtorva poeme desprinse din „visele Căpitanului” (dar aici încep controversele politice). Oricum, piesele de rezistență nu lipsesc din faza „noului Ianuș” (diafanul *Un omuleț de plastilină pentru iubita mea*, incantatoriul *Măgura Codlei*, *ultimul vals*, suav-provocatorul *Prizonier în trecut* sau etericul *Cântec pe mări*).

Autorul lor „naiv și sentimental” găsește adeseori puterea de a scurtcircuita naivitatea până la incandescența poeziei majore, compunând versuri care-ți rămân în memorie. Câți poeți ai anilor 2000 sunt în stare de așa ceva?

Incorect politic și transgresiv cât cuprinde, Marius Ianoș este „incorect estetic” cu intenție: pe lângă lirismul tradițional sau modern, el resuscitează, în manieră proprie, categorii pe care *mainstream*⁸-ul de azi le evită din snobism sau teamă: poezia religioasă, poezia de protest social-politic, poezia identitară. Respingând mentalitatea „burgheză” a optzecismului canonic, mai întâi prin poverismul anarhic, apoi prin frenezia misticii ortodoxiste, un astfel de artist – „periculos” pentru orice fel de *establishment*⁹ – s-ar fi numărat și printre cei alungați din Cetate¹⁰ de Platon. Dar acest lov dostoievskian, cum i-am spus, nu e deloc un spirit lipsit de subtilitate. Scrisul lui îmbină candoarea vulnerabilă a copilului cu violența, afectivitatea tandră cu pathosul vehement și paranoia cu melancolia, „jucându-le” arlechinic. Spirit radical și nomad bântuit de nevoia întoarcerii acasă, Ianoș cere de la credința religioasă ceea ce poezia nu poate oferi, dar se întoarce mereu la poezie. Cu rătăcirile, căutările și căderile sale, el rămâne un poet important și major, reprezentativ pentru criza de identitate spirituală a unei epoci.

Paul CERNAT

8) Curentul (pre)dominant, opinia (pre)dominantă.

9) Grup dominant, grup aflat „la putere”, „elită”.

10) Aluzie la utopia prezentată de Platon în „Republica”.

1994-2015...

RUGĂCIUNE DE NOAPTE

Doamne,
întoarce la bunătate
și la rugăciune
și în Căile Tale
pe toți vrăjmașii mei
și pe toți prietenii mei
și pe toți cunoscuții mei
și pe toți cititorii mei
și pe toți cei dintr-o rudenie cu mine
și pe toți cei care fac parte
din planul vieții mele
și pe mine însumi.

Îndreaptă tot răul
pe care l-am făcut eu
în această viață
cu voie sau fără de voie.

Apără-mă pe mine în tot locul și în tot ceasul
și ajută-mi în toate lucrurile mele bune.
Și îndreaptă, Doamne, toate lucrurile mele
spre bine.

Curățește și vindecă mintea și sufletul
și trupul meu, care sunt bolnave.

Alungă orice duh necurat
de la mine și din preajma mea.

Dezleagă orice legătură necurată,
orice farmec, orice blestem,
puse asupra mea,
asupra celor dragi mie,
asupra celor dintr-o rudenie cu mine
sau puse de mine.

Umple sufletul meu cu Duh Sfânt
și mintea mea cu înțelepciune.

Și nu mă lăsa pe mine
să mai cad vreodată în păcat. Amin.¹¹

11) Poezia a apărut, într-o variantă restrânsă, în volumul „Refuz fularul alb”. Ea are ca punct de plecare o rugăciune a Părintelui Gherontie Puiu: „Doamne, întoarce la bunătate pe toți vrăjmașii mei.”

Varianta a doua (pentru apropiați): „Doamne, întoarce la bunătate și la rugăciune pe toți vrăjmașii lui X și pe ai lui Y și pe ai lui Z, și pe toți prietenii acestora și pe toți cei dintr-o rudenie cu ei și pe ei înșiși. Apără-i pe aceștia toți etc.” Varianta a treia (pentru toată lumea): se înlocuiește „lui X”, „lui Y”, „lui Z”, cu „tuturor vrăjmașilor”, „tuturor prietenilor”, „tuturor vecinilor”, „tuturor celor care fac parte din planul vieții mele” etc, la libera alegere a celui care spune rugăciunea.

PRIMELE POEZII¹²

Gara de Nord

În Gara de Nord s-a strâns toată singurătatea țării.
Și ochii ei s-au înfrigorat pe tablourile electronice
și ochii ei s-au înspăimântat de ceasurile
hămesite
și a început să clămpăne ca o cioară afurisită...
și am fost și eu cu iubita mea.

În Gara de Nord iubirea era praful de pe bocanci,
sfârșitul piesei cu o singură fată
vrând să mărturisească femeia din ea
și nereușind decât să înțeleagă că moare
și un singur spectator văzând cum se moare...

În Gara de Nord începuseră toți să cerșească arginți
și am fost și eu cu iubita mea.
Și ochii ei s-au mărit pe tablourile electrice,
neștiind cum s-ar putea ajunge undeva.
Și mâinile ei au iubit lucruri mărunte, chiar de
argint,

nebănuind pe cine va vinde, când între visele ei
se strânsese nisipul acela sărat de pe țărături
cerșit mereu în Gara de Nord de clepsidre

12) Apărute în volum în anul 2004, la Editura Vinea.

și mâinile ei au iubit clepsidrele și femeile străzii
și ochii ei n-au mai vândut nimic
acestor triști, tragici, băutori, pehlivani,
cabotini călători,
acestor bagaje, acestor cadouri cu care
ne-mpodobim viața,
acestor tristeți care-mi tot ardeau tăcerea buzelor,
pe care ar fi trebuit să pună maci,
când ar fi trebuit să se fi întors,
când ar fi trebuit să fie...

A trecut o zi prin Gara de Nord
doldora de sacoșe
și duhnind a mahoarcă
și mustind de zâmbete și de femei
și de înțelesuri adânci și de cărți rare
și zumzăind de trilurile cerșetorilor, de vocile lor
sparte în sughițuri adânci,
de parc-ar fi citit un bețiv al Gării de Nord
ziarele de dimineață.
Și a fost o zi cum vreți voi în Gara de Nord
și am fost și eu cu iubita mea...

(1994)

MANIFEST ANARHIST ȘI ALTE FRACTURI (2000)

Manifest Fracturist

I. Pe stradă

Am început poemul ăsta pe stradă, în 27 aprilie 1998, noaptea, în Piața Kogălniceanu, tocmai coborât din 85, după ce am condus-o pe Mihaela, care m-a părăsit...

Ajunsese să-mi pună întrebările mele cu „de ce?”-ul tot mai mare care nu te duc la nimic, „La motor”, după ce am adus-o de la un concurs de înot unde se fluiera, se zbiera de parcă erai înăuntrul sirenei unui tren.

Am scris pentru că n-a vrut să se culce la mine, ca mai demult, urând camera mea de cămin, vorbindu-mi despre apartamentul ei cu cinci camere și părinți diplomați.

Tot farmecul meu s-a terminat după ce i-am dat unui cățel biscuiți pe stradă.

Am cerșit dragostea pe stradă.

Divaghez dar sunt încă liniștit
și nu vreau să mor niciodată!

M-am pișat pe stradă.

**Cei care plâng sunt niște flori,
pe stradă.**

Am plâns pe stradă.

**Am văzut vrăjitoarele nopții călărind motocicletele
negre, strălucitoare, pe stradă.**

**Am văzut soldați defilând pe nori de tampoane
folosite pe stradă.**

Am înnebunit pe stradă.

**După ce am stat închis câteva săptămâni
în garsoniera cu blănuri, am înnebunit.**

**Am vrut să fiu o stradă pe stradă.
Am vrut să am capul de piatră pe stradă.**

**După ce am văzut „Zidul” de o mie de ori,
toată cultura mea generală, pe stradă.**

Nu m-a interesat ființa ta, pe stradă.

**Am mințit și am înjurat pe stradă
și am dormit pe stradă
și am înțeles tot...**

**Ei vor să te mutileze pe stradă!
Chiar fac asta! Chiar noi!
Ei pot să te oprească pe stradă!
Ei vor să te teleghideze pe stradă!
Vor să te faca Ei
și să discuți politicacorect la televizor!**

**Ei se pișă în gura ta cască
pe stradă.**

Ei vor să pună ciment pe stradă!

**Eu vreau să fiu ca Iisus Hristos și ei vor
să mă aresteze pe stradă!**

**Ei au bani pe stradă și așteaptă
să le mai dai și tu, pe stradă.**

**Ei intră în creierul tău în apartament
și creierul tău e împrôșcat pe stradă.**

**Ei te fac să cumperi coca-cola pe stradă!
Mă piș în cocacola pe stradă!**

**Ei aleargă pe stradă și vor
să alergi ca ei!**

Sunt beat pe stradă!

**Am fugit de la spitalul de nebuni,
în pijama și cu șlapi în picioare, pe stradă!**

**Și omul Lui Dumnezeu m-a găsit,
pe stradă, și m-a îmbrăcat!**

**Mi-am pierdut mințile, dar sunt liber,
pe stradă.**

Mi-am pierdut mințile, dar sunt beat!

**Ei nu și-au pus problema curcubeului, pe stradă!
L-au folosit!**

Ei n-au văzut strada, pe stradă!

Capitalismul e o pornografie pe stradă!

**Tu ești mai bun decât ceilalți,
așa că fă bani!**

**Când o să terminați odată toată porcăria asta
cu dragostea?**

Când o să vă iubiți?

Când o să se termine teatrul?

Când o să vorbim unul cu altul cu adevărat?!

Pe stradă!

**De ce nu-i dați Părintelui Savatie
Premiul Nobel pentru Dragoste?!**

**Când o să-mi dați un premiu
pentru că vreau să vă distrug?!**

Când o să le dați tot ce aveți cerșetorilor?!

Când o să înnebuniți?!

Când o să vă ajutați unul pe altul?!

Pe stradă!

**Când o să plângeți, de ce nu plângeți toți...
pe stradă?!**

Mințile mele nu sunt întregi, stradă, pe stradă!

„Nu te-am iubit niciodată”, pe stradă!

„Între noi n-a fost nimic”, pe stradă!

Moartea jucând șotron pe stradă!

Jandarmii lor apărând dreptatea lor, pe stradă!

Pornografia lor stricându-i pe toți, pe stradă!

Nebunia lor ucigându-i pe toți!...

Stradă... pe stradă...

II. România

Tu cine ești?! Tu ești o fată?! Există

oameni?! Știu că mă aștepți!

Nici nu știi cine sunt!

Pentru patru sute de mii pe lună

fac întrebările la ProTv

și tu le îndrugi când te uzi.

Tu ești o fată ca o țară

și eu vomit în creierul tău.

Pentru patru sute de mii, România...

Dragostea costă, România!

**Ții tu minte ce spunea Petru Ilieșu, România?
Nu știa cine-mi ești ...**

**Simt că înnebunesc, România.
Încep să pierd controlul
între lumea interiorității și exterior.**

**Aș fi fost un poet al interiorului
dacă aș fi avut ce mânca,
România.**

**Mi-e foame, România.
De ce mi-e foame, România?
Vreau să dorm pentru totdeauna, România!
Vreau să mor!**

**Eu te cultiv, România!
Eu bag informație în creierul tău prost
și brutal!**

**Eu știi totul, România!
Și totul e violul unei bande de sodomiști.**

**Ți se vedeau chiloții, România,
pentru că tu te-ai pus în spate în troleibuz
unde se văd chiloții.**

Numai că nu-i aveai, România!...

Degeaba îți pusesei ochelari și erai
„superaranjată”.

Nu vezi nimic, România!

**M-am făcut că mă uit la cerul albastru
de la Eroilor, din geamuri.**

**M-am prefăcut că nu mă interesezi, România.
Că nu mă interesează vânătaia ta de pe gleznă.**

**Tu nici nu știi în ce raporturi o să fim, România...
O să-ți spun să vomți și o să vomți!**

**Eu sunt creierul tău beat, România,
numai că tu gândești cu picioarele.**

**Crezi că e bine să trăiești, Proasto?!
Crezi ca sunt fericit că lucrez la Megavision
și acolo se produc Marile Mele Viziuni –
linguri care izbesc până sparg farfuri?!**

**Sunt atent cu tine, România.
Îți introduc degetul meu lung și murdar
în gură, România.
La sfârșit o să știi-și-câștigi.**

**Ai învățat să faci bani?
Mai poți să răspunzi, România?!**

**Președinții sunt niște cretini, România!
Guvernul e o adunătură de cretini!**

**Ei n-au dat niciodată bani unor cerșetori,
România!**

**Putem să trăim cu apă și rădăcini, România!
Putem să fugim în munți, România!
Numai că tu nu vrei...**

România!

**Există oameni care înnebunesc
pentru banii tăi de jucărie.**

Ce-ai făcut cu mama

**o să-mi faci și mie –
nici nu pot să mă uit în ochii tăi.**

**O să scriu un poem care
o să te distrugă, România.
Și el o să fie tradus, România.**

**O să fiu singur și o să fiu nebun și
o să mă prăbușesc ca un zid!**

**Dacă vine cineva să mă scoți din mormânt,
România.**

**Când am scris asta nu prea eram credincios,
România.**

**Iar în sticlele de coca-cola m-am pișat
ca să rămân în burta ta, România,
copilul tău etern și cretin, România.**

**Am greșit, recunosc, România –
sunt un om fără bani
pe care să-i ard.**

**Hristos a fost un om fără bani!...
În mine e Hristos, România, iar tu mă ucizi!**

**Sper că ești satisfăcută, România.
Sper că vrei să faci nani, România.
Sper că ți-ai băgat banii la cec, România.
Ți-ai întemeiat deja
viitoarea familie, România?**

**Nu cred că plângi pentru mine.
Nu cred că știi să plângi, România.
Nu cred că sunt băiatul tău mic, România.
Nu știi să plângi...**

III. A treia plângere a lui Ianuș¹³

**Am stat aiurea pe străzile tale, privind apusul
soarelui și prostituția.**

**Ce ai făcut cu copiii tăi care au plecat la Madrid?
Ce ai făcut cu copiii tăi care descompun moarte
în cluburile de noapte din București? Toată lumea
s-a lepădat de tine, România! Nici măcar tu nu știi
cine ești!**

**Mintea mea e ruptă, sufletul meu e sfărmat,
pentru că văd ce a ajuns România...**

*13) Apărută în ianuarie 2002, în revista „Fracturi” – a fost
modificată cam preț de două versuri.*

De ce dansați pe străzi în hainele prostituției?!
De ce vindeți orice, la orice preț?! De ce purtați
măștile astea îngrozitoare în metrou, la sfârșitul
timpilor morți, de muncă?!

Toți dușmanii tăi dansează, România, pentru că
te-au batjocorit la un preț de nimic!

Părinții Fiicei Carpaților își scot fetele la pro-
dus! Străzile tale îs pavate cu carne! Iar dumnezeul
tău e Stafia Comerțului, un măcelar însângerat în
fața căruia salivezi! Dumnezeu te vede, România!
Ziarele tale de uteciști produc și ele, încontinuu,
minciuni!

De ce nu-l mai respecti pe Brâncuși, România?!
De ce scrii în „Cronica Română”, România?! De ce
ești sila tuturor, România, și nimănui nu îi ești sim-
fonia?!

Îți aud fiara politică grohăindu-și vorbele ei
scăldate în toate apele murdare ale corupției! Ni-
meni nu spune ce vrea, România! Cât o să-i mai
lași să-ți butucănească limba, România?!

Nu vezi că suntem cirul lor ieftin din care – cât
de mult! – s-au îmbogățit?!

Nu vezi că stăm pe trotuare, fără case, fără
speranțe, ca un cortegiu nemișcat, trist?!

Unde vrei să ajungem, România?!

O să tâmpim de tot! În fiecare seară, la
televizor, ne tot integrăm – ÎN CE?! – de zece seco-
le! Noi – adică tu o să-mi spui cine...

Nu-ți dai seama că ai ajuns ca o babă care cere
moartea Afganistanului pe străzi?! Ce treabă ai tu

cu Afganistanul?!

Mintea mea se sparge, capul meu crapă, inima mea sângerează când te aud povestind la televizor.

Cine a ridicat aceste blocuri triste, ca niște arături din urmă ale mormintelor?!

Ca niște umbre ale ororii, în cel mai întunecat coșmar...?!

Cutiile morții, igrasie fără sfârșit, monument al tuberculozei, peșteră umedă a prostituției...

Nu cumva le-ai ridicat tu?

Ești atât de urâtă, România, Frumoasa Carpaților, ai ajuns o zdreanță, o fufă de pe stradă, un lucru dezgustător, infinit de urât!

Ești atât de urâtă încât îmi voi pune o pătură-n cap când ies pe stradă. Pentru că toți vor spune „lată, acesta e băiatul ei mic”. Îmi voi pune ceva în cap de fiecare dată când voi citi acest poem. Pentru că toți vor spune „lată, acesta e băiatul ei mic”.

Ești urâtă ca moartea, tu nu mai reprezinți decât o sută de mii de securiști!

Ești urâtă ca noaptea, ți-ai strâns agenții secreți din tot Occidentul și ni i-ai băgat nouă în ziare, să ne vorbească în cap!

Ai adus toată Europa Liberă Securistă acasă!

Ești atât de revoluționară, România, încât portretele lui Ceaușescu tremură de emoție pe zid!

Spuneți-mi că aceasta e fiica acestor oameni și spuneți-mi că ei suntem noi și nu o să vreau să vă cred.

Mai bine ne omorai pe toți la Revoluție decât să ajungem să te vedem azi! Ce e acest capitalism securist și această fiică a lui cu pornografia în sânge?!

Spuneți-mi că nu asta a ajuns România, o paiață tristă într-un mare film pornografic străin!...

România, copiii tăi vor să se ajungă oricum! Ai mai lepădat în istorie un milion de securiști!

Tu ești fiica acestui popor care a înnebunit?!

Ești tu fiica acestor oameni care par niște lepădături ale mormanelor de rugină furate nopții?! A acestor oameni imposibil de triști?! Și care nu fac nimic pentru tine?! Și pentru care nu vei face niciodată, nimic?!...

Ale tale-s aceste mâini care cântă înnebunitor, direct pe corzile sângelui meu?! E a ta această chitară?! Toți acești prunci aruncați la canal sunt copiii tăi?!...

Mai bine ne-am ruga Lui Dumnezeu să ne șteargă de pe fața pământului. Oricum existăm pe jumătate. Mai bine am face ceva dement de tragic, uluitor de trist... Mai bine să ne incendiem pădurile și să ne punem cenușa lor în cap, piatră curată, moarte adevărată... Mai bine ne-am îngropa de vii, România. Ne-am îngropa în stomacul tău cald, în pușcării, și am trăi într-un vis uriaș... Într-o altă istorie...

Explicându-i unui vagabond ce-i poezia

Bila soarelui s-a lovit de drumul spre Poiană
și s-a umplut de sânge.
Vino aici, pe ghizdul fântânii arteziene, să vezi
cum o străpung sulițele apei.
Crede-mă, bila soarelui s-a umplut de sânge.
Trebuie doar să-nțelegi.
Când o grămadă de scribi și-au șters sudoarea
frunții, exaltările idioate
pe foile cărților, crede-mă, poezie e doar
ceea ce tu înțelegi.
Poezie e atunci când tu vrei să-mi spui ceva
care să-mi rămână în minte.
În inima mea care e un pește trist visând
să adoarmă într-un soare crud.
Un pește trist visând să-și dea suflarea într-un
soare crud încă de negăsit...
În creierul meu ticăie ceasuri care nu există,
curg robinete aruncate de mult la gunoi.
Eu iubesc soarele, dar nu pot să știu
dacă el mă iubește,
cu fruntea lui însângerată de spinii dealului,
acum, chiar acum ...

Eu nu iubesc singurătatea, dar nimeni
nu m-a scos din pustiul ei...
nimeni nu m-a iubit...

Am nevoie de cineva... ascultă...

**Și un buldozer care te calcă pe nervi are nevoie
de cineva...**

**Și un câine cu ochi plângăcioși care amușină
o ladă de gunoi.**

**Și o cerșetoare nebună care se bâțâie la o
gură de metrou.**

**Și toți oamenii din spitalele în care am zăcut
cu lunile.**

**Și toate macaralele care și-au ridicat gâturile
melancolice în spații virane,**

**de parc-ar ar fi trebuit să-și înfigă
cângile lucitoare în lună, când toată
respirația lumii se va fi oprit,**

și s-o tragă jos,

**pentru iubita mea,
care nu există.**

Ce spune

Uite ce ssss...

Uiii...

Uite ce spun:

DA		DA	DA	DA
DA	DA	DA	DA	DA
DA	DA	DA	DA	DA
DA	DA	DA	DA	DA
DA	DA	DA	DA	DA
DA		DA	DA DA	DA

Singur cu luna

Singur cu luna mă văd
în fereastra asta de spălător
când un duș șfichiuie
dureros gresia...

Singur cu luna...

Numai eu și cu luna,
numai eu și cu ea...
Și foarte departe o macara
înțepenită între niște blocuri –
crucea mea.

Pastel

Iar în poemele mele nu va ninge niciodată
așa frumos ca în realitate
în aprilie, la Brașov...

În poemele mele nu vor apărea niciodată
becurile portocalii de pe stâlpi,
așa cum sunt...

Și cerul tulbure, mov-cenușiu...

Camioanele înotând prin zăpadă,
ieșind din oraș...

URSUL DIN CONTAINĂR – UN FILM CU MINE (2002)

*Sandokan,
tigrul Carpaților*

Sunt legat
de țara aceasta
măreață
cu gheare
de sânge,
cu un spasm
de nebun,
ca un tigru siberian
de-o bucată de gheață,
ca un trist
plângăcios
căpcăun!...

Încremenit aici,
fără un ban,
mâzgălesc,
de un an,
un poem format
dintr-o bombă atomică
despre această
îngrozitoare
istorie comică

În care sufletul meu
-i un întreg
film indian.

Ajunge!, urlu...
și mă opresc subit
cu ochii agățați de o venă
pleznită-n amurg,
risipită-n înalt...

Nu-s niciun Sandokan!
Sunt un cumplit
copil al unor fiare
hrănite cu napalm!...

Sunt ceva care a murit,
din start,
fără nicio discuție...

Sunt ursul din containăr.
Și filmarea de la revoluție.

Mama o să se întindă nebunește la pământ,
ca să audă pașii terfeliți ai copilului său.
Mama se va ruga pentru mine Lui Dumnezeu...
Mama mea va rămâne mereu
jumătatea bună a sufletului meu.

Și...

Mama mea o să construiască o bombă atomică,
pentru mine!
Mama o să mă legene tandru,
în submarine!
Mama o să arunce în aer Turnurile Gemene
a doua oară
ca să înțeleg cum de s-a putut
să nu mă doară...

Mama o să mineze
marea amintirilor colective
cu imaginea mea!

Mama o să bage versurile mele
în manualele luptătorilor Al Qaeda!
Mama o să mă ascundă în munți!
(Munți din basme, străbătuți de punți...)
Și va pune mașinile morții și femeile
la dispoziția mea!

Mama o să mi se-ascundă în minte,
tânără și plină de căi sfinte...
Și va pune mașinile morții și femeile
la dispoziția mea!

Vom trăi în centrul lumii,
care e Durere,
pe o stea...
Și va pune mașinile morții
și femeile
la dispoziția mea!

Vom trăi îmbrățișați
în stomacul lumii,
în fiere...
Și va pune mașinile morții
și femeile
la dispoziția mea!

Maria Tănase

văzută printr-o sticlă de bere pe jumătate goală, într-un birt muncitoresc din Podiș

O masă – ca de tablă,
un banc – ca de sudură,
lumina pare scoasă
din cea mai tristă gură...

Pereții strică meciul –
cazarmă defectată,

istoria se rupe
bucată cu bucată,
hârtie de ziar blondă,
hârtie de ziar sură...

Pe bănci de fier,
pe Styxuri,
conștiința-n veci ratată...

O mătrăgună –
țâța istoriei în gură.

Televizorul mere,
Târnava Mare cură...

Acu' te văd! Deodată
se-nvârte-n minte scorul...

Eram cu mult mai faini
când hăcuam vierul!

Stăteam pe prispa casei –
lumina mult untoasă
ne învelea în falduri eterne,
de mireasă.

Ce sculă-i România?!, întreb,
cu glas de ceară...

E mămliga asta
de smoală și rugină?...

Ești tu, tu,
Mărioară?...

Rugina asta care,
încet, ne ia de mână?...

... În această dimineață cenușie, când stau pe gânduri într-un birt muncitoresc din podiș, am chef să te ascult până la sfârșit, până terminăm povestea – eu și tu.

Eu – un om trist pe care memoria neamului, roasă de viermii securității, îl apasă.

Tu – un trist înger național cântând sacadat într-o sticlă goală...

Seară zaumi la castel

(În cerul vărgat nu-i nimeni ca El)

**Un rege stătea pe o bancă,
un sclav hohotea în castel...**

**În camera mortului miel
pianul cânta la comandă.**

**Un pumn de rugină într-o zare de fier –
soldatul mâncat la comandă –**

**acest giuvaier. Un cal între stele
povestește pe nări.
Aceste obiele.**

**Un sclav hohotea cu o gură de fier,
un rege strângea pietricele...**

Doamne, dă-mi curaj și iubire

Doamne, dă-mi curaj și iubire,
alungă toată mizeria din mine,
fă-mă bun ca o pâine
și călduros ca lâna
și la sfârșit prinde-mă,
întinde-mi mâna!

Dă-mi forța să fiu treaz,
cuvântul ca o piatră,
paharul cu necaz
mai zvântă-mi-l o dată...

Și apăr-o pe mama
și fă-i Dominicăi bine,
iar prietenilor mei
lucrează-le în sine.

Doamne, dă-mi și pace și nebunie
și bucurie, și tristețe,
și bunătate, și mânie,
fă-mă înțelept și nebun
și nelumesc ca luna...
Iar la sfârșit prinde-mă,
întinde-mi mâna!

Profesioniștii disperării

Cu profesioniștii disperării, înaintez spre culmi
de omenesc avânt și-nnebunit parfum.

Cu profesioniștii disperării meșteresc
la șeptica serii

în burta de tablă,
într-un ritm nebun.

Cu profesioniștii disperării,
cu ochii lor morți,
cu mâinile lor reci ca o apă
de izvor de stâncă

joc acum la sorți
speranța să treacă
viața-n care morți
lopătăm c-o sapă.

E durere tot.
E durere tot.
E durere tot.
Auzim în roți.

Ar trebui să se oprească, domnilor,
văicăreala asta intelectuală.

În bocetele spectatorilor, oferim o...

Pauză publicitară

Oamenii timpului

îi înșfacă

bucatele,

oase

troznind

între fălci.

Când vine

clipa

să sune

aproapele

ușa-i

blocată

pe veci!

Ce lume faceți?!

cine strunește

acest nebulos bidiviu?

Numai durere și

disperare

și cranii

scâncind

în pustiu...

Ultima oră:

Ianuș strecoară o știre greșită în
prima pagină a **EVENIMENTULUI**.
(A se trimite la corectură!)

Știre greșită,
oasele zilei
faliment așteptat,
rupte,
în sânge...
Și această corectoare
frumoasă
ca umbra unui copac...
Biroul o strânge,
o frânge!

Nu mai am nici o șansă!
Rateu accelerat!

Cu capul în moarte
înfipt
ca-ntr-un sac
în minte-mi dansează
trenuri care au deraiat
și această corectoare
ca umbra unui copac...

Iar mâine va începe
altă zi tristă, îngrozitoare...
Oamenii te vor privi cu neîncredere
ca pe un scelerat...
Gândurile or să zbârnâie ca sârma
în neuronul din cap...
Inima se va strânge în piept
ca un pumn
ca o floare îngrozitoare...

Așteaptă! – spune gândul cel bun,
dar eu nu mai aștept, nu mai pot...
Mai poți... – spune inima, bate,
dar eu nu mai sper, nu mai pot...
Încearcă... – spune iubita, suferă,
dar eu nu mai încerc, nu mai sper,
nu mai pot...

Dar *Acolo*
voi râde,
îmi voi clămpăni
gura de drac,
o să am bucăți de cer,
secretare...
Iar această corectoare
frumoasă
ca umbra unui copac
îmi va sta la picioare.

STRUMFIJ AFARĂ DIN FABRICĂ (!) (2007)

Oblio

Îmi place filmul ăsta ciudat –
are cumva legătură cu mine,
sunt cumva un băiat aiurea, nefiresc,
dar nu o victimă – Doamne ferește! –
nu exagerați!...
Sunt un poet cu faimă...

Dar un băiat împotriva curentului.
„Cu două sute la oră pe contrasens”
înaintează nehotărât prin viață.

Îmi place „Oblio” pentru că personajele lui
au replici superînțelepte – adevărate koanuri,
și băiețelul e înțelept fără să vrea să fie înțelept,
tratează lucrurile firesc, cu măsura bună.

În Oblio e cumva viața mea –
o căutare continuă de locuri și oameni,
o căutare de vorbe și povești –
mi-e și rușine să spun ce meserie am...

Curajul lui Oblio e o formă
necunoscută de inadaptare.

Ființa lui e candoare,
iar candoarea –
un fel disperat de a spera.

Iar muzica face toți banii –
un fel de Syd Barret pocăit
vrăjește o chitară cu clape...

Oblio e singur în pădurile minții.
Eu sunt singur acasă.
Mă uit la un meci de tenis
care nu-mi spune nimic.

Sunt Oblio sau sunt
conștiința băiatului de lemn
în cutia ei de chibrituri?

Omul-stâncă doarme de zile bune,
Omul-indicator arată bătrânețe și moarte...

Oblio îmi seamănă.
Ca o picătură de apă.
Rătăcește în pădurile minții.
Vrea să se întoarcă Acasă.

Cântec elementar

M-am dus cu Zveruța la circ.
Ea s-a bucurat, a râs, a aplaudat...
Mie tot ciroul ăla nu mi-a spus nimic –
eu mă uitam ca la o pânză albă.

M-am dus cu Zveruța la teatrul de păpuși –
ea s-a bucurat, a râs, a aplaudat...
Eu n-am înțeles nimic din toată comédia aia,
eu m-am uitat ca la o pânză albă.

M-am dus cu Zveruța în parc, printre jucării...
Ea le vroia pe toate, țipa, aplauda...
Eu nu vroiam nimic, eu mă uitam
ca la o pânză albă.

Cel bun, cel rău, cel urât

Sunt Marius Ianuș, am petrecut 30 de ani în viață, iar acum merg pe bulevardul năclăit de ploaie cu cămașa lipită de piele.

De parcă țoalele mele ar înainta singure, pe trotuarul desfăcut. Lângă nimeni.

Ce am făcut în 30 de ani?
Cine sunt, după 30 de ani de viață?

M-au iubit câteva fete și am scris versuri despre mine, despre ele și despre mama.

Dar cine sunt? Ce am scris în versurile mele?

N-am scris versuri de dragoste.
Mi le-am adus în minte și m-am îngrozit.
N-am scris mai niciun vers de dragoste...

Am scris versuri în care îmi răzbunam viața, gândurile, anii care treceau, treceau întruna...

Am scris versuri îngrozitoare într-un moment al istoriei îngrozitor încolțit de fiare hotărâte și isterice.

Aka în „Societate”. Cu ceașei.

**Și nimic nu e sigur... Fetele m-au iubit
după ce am încetat să le mai iubesc eu,
după ce am început să le tratez altfel –
un exercițiu împotriva depresiei și ideilor goale,
ghemuri de carne pârjolite în pat,
amintiri renegate...**

**Și cine sunt băgat și scos
prin toată carnea asta?**

**Sunt un om care înaintează
spre țoalele mele, în care ceva
înaintează spre mine...**

**Viitorul? O proiecție a minții?
sau un urs care are grijă de mine,
un vrăjitor bătrân?**

**M-am simțit apărat toată viața
de o forță necunoscută, fără limite.**

**Hainele mele înaintează spre mine.
Și nu mi-e frică deloc. Mă întreb
cine sunt. Cine sunt
hainele mele care înaintează spre mine.
(Și pe cine am iubit
până la urmă? Mama,
Domnica, Zvera...**

**Dar trupurile
aruncate din mers
pe autostrada memoriei?
Le-am iubit? A fost
ceva între noi?)**

**Versurile au fost bune. Dar n-au fost făcute
ca să le placă cineva, să le repete.**

**Au fost versuri stricte. De răzbunare.
Versuri ca niște lame de cuțit.**

**Ce pot să facă oamenii
cu versurile mele?
Să înnebunească citind?**

**Ăsta e răul absolut, Savatie?
Versurile mele?**

**Am 30 de ani și mi-ar fi plăcut
să construiesc o șosea.
Sau o clădire dementă, ca Pop,
Casa Poporului...
Sau să fiu un tehnician, un om simplu,
o rotiță în angrenaj, care nu întrebă
pe nimeni nimic.**

**Azi sunt un tehnician, dar nu mai pot fi
un om oarecare.**

**Am scris versurile alea
pe care nu pot să mi le explic.**

Și i-am ajutat pe alții să facă literatură.

Și din chestia asta nu înțeleg nimic.

**(N-am scris versuri ca să impresionez critica,
nu le-am trimis mai nici o carte.**

N-am scris ca să fiu premiat.

Atunci de ce le-am scris?

Cât rău era în mine?)

Cine e Marius Ianuș?

Hainele mele înaintează spre mine.

Eu înaintez către ele...

Am un copil minunat.

**O soție uluitoare. O mamă
care plânge, plânge întruna.**

Nu știu cine sunt.

Copiii cuminți nu mint niciodată

Dumnezeu mi-a făcut toate nazurile,
Dumnezeu mi-a desfăcut prejudecățile...

Eu sunt copil cuminte, nu vreau totul azi.
El îmi dă totul azi.

Îmi bagă bani pe card.
Portocalul de pe balcon înflorește (*E iarnă!!!*).
Zveruța îmi spune o vorbă uluitoare („*Derdelai*”).
Mi se propune o bursă fabuloasă în Cuba...

Dumnezeu mi-a umplut prietenii de bani.
Dumnezeu mi-a mângâiat iubitele.
Și mi-a arătat că mă iubește fără sfârșit
pentru că sunt necăjit și nu îmi plac banii.

Dumnezeu mi-a făcut toate nazurile.
Dumnezeu mi-a făcut toate nazurile.

Războiul oamenilor singuri

În fiecare an de Sărbători
oamenii singuri pornesc un război
încrâncenat.

Cine a hărtănit cu cuțitul fila din calendar?
Cine a dormit încontinuu
48 de ore, încolăcind televizorul spart?

Și cine a stat între mii de străini
în piață și a tăcut mâlc
și a procesat întruna
filmul mut imposibil
al vieții lui de până atunci?

Dacă vedeți un om singur
să-i dați să mănânce. Deși
e deja sătul până peste cap.

Dacă vedeți un om singur să-l
duceți la cinematograful.
Deși e deja acolo și,
cum spuneam,
urmărește un film mut dereglat
în care sunt el și viața lui fără noimă.

Și eu am fost un om singur pe stradă
și Sică a fost singur-singur,

ca un gândac pe o felie de pâine,
și întunericul arunca în jurul lui
limbi de foc și foi polițiste,
ca o imensă floare carnivoră...

Și eu am fost singur și Sică
a fost singur...

Și am plecat împreună în taxiul imaginației
la Chișinău și în Cuba,
iar șoferul ne-a dus pe degeaba
pentru că ne văzuse la televizor...

Am fost singur și de asta vorbesc...

Salvați sufletele oamenilor singuri.
Dați-le să bea¹⁴, duceți-i la cinematograful...

14) Dar nu prea mult!

Ștrumfii alunecă pe gresia udă

Când a alunecat Zveruța pe gresia udă,
când i-am auzit capul izbindu-se de ea,
am simțit că mor.

De ce să mi se fi întâmplat una ca asta?
Domnica plângea în baie cu ea,
iar eu îmi mușcam mâinile la locul faptei.
De ce? De ce?

Din cauza gândurilor rele ale amicilor?
Dar ele existau și înainte
– niciodată n-au avut loc de mine...

Pentru că nu eram destul de aproape de ea.
Eram aproape, dar nu știam că pe jos e ud...

Simțeam că mor, că s-a terminat, și fetele
s-au oprit din plâns și
ne-am dus pe țârm și Zveruța
a început să râdă.

Tanka: fotografie

Nu e nici o floare
atât de frumoasă
ca brândușa de toamnă
deschisă întrebător
peste covorul
de frunze moarte.

Vin la tine cu barca

„Scrie-mi, lisuse Dumnezeule!”

Tomasz Salamun

**O dimineață frumoasă într-o
dimineață îngrozitoare...**

**Laica și-a ascuțit colții
de verigheta mea pe balcon,
iar apoi a trecut de partea MMului
și a umplut toată povestea de rahați galbeni.**

**Fetele dormeau în hohote,
iar eu mă simțeam desfăcut
de parcă un străin își trosnea oasele în mine...**

**Dar nu asta contează – conta doar
1. Ce probleme și 2. Ce datorii am.
Și să fac un calcul – deși nimeni
n-are chef de calcule dimineața.**

**Frații Laicăi din „lumea adevărată”
mai trăiesc? Își fac de cap
sub tufele de nebunele?
Sunt grași și frumoși?**

**Și altceva: Povestea Laicăi
e povestea mea?**

**Și: Îmi pun întrebările astea
pentru că sunt un tip fabulos
sau pentru că ele sunt adevărate?**

**Așa că revin: Eu n-am ieșit încă
din această minunată țară. Toată
ziua vâslesc prin Herăstrău
către insulița pe care am sărutat
nenumărate tinere strălucitoare
și mă visez pe oceane,
cât mai departe...**

**Dar: Ce le spuneam fetelor alea
acolo, între tufe?**

Adică: Ce puteam să le spun?

Mai puțin decât nimic,

pentru că eu o iubesc doar pe Domnica.

Altfel, Schiop și Ruxandra

cred că amantele mele au fost niște proaste...

Revin la calculele mele:

Începe o dimineață frumoasă

într-o dimineață îngrozitoare

iar eu

aș putea să fiu un pirat

care să vină la tine cu barca.

Pentru că am vise simple

(care nu cred că se vor împlini)

și nevoi elementare.

Adică: m-am lecutit.

Cum spuneam: Aș putea să vin la tine
cu barca, Ianuș,
și să ne iubim ca doi copii.

Sau la Domnica sau la oricine
mai are chef de mine...

Dar aș crede că vâslesc
tot mai departe.

Ce s-a întâmplat cu mine aici? De ce
am senzația că scriu într-un pat de spital
între un cadavru putrezit și o bătrânică isterică?

Locul meu e în America –
pentru că am nevoie de aer,
de lucruri simple și
de oameni care muncesc (în oameni)...
Ar trebui să fiu deja
în pădurile infinite din Quebec.

Lacrimile nu s-au uscat

Lacrimile nu s-au uscat
pe obrazul fetei care urcă acum
în autobuz.

E la modă să speri?

Pajura fumegă.
Scânteia fumegă.
Dimineața fumegă
ca o cârpă aprinsă
azvârlită pe geam.

O fată cu lacrimi calde pe obraz
urcă pe scara pe care sunt eu.

REFUZ FULARUL ALB! (2010)

Offline pentru totdeauna

Și tu o să fii *offline* pentru totdeauna,
iar blogurile tale se vor împăienjeni în
neputință...

Toți așa-ziii tăi prieteni de pe *facebook*
nu vor ști că filmul tău s-a terminat...
Vor adăuga o altă persoană cu ochi căprui
și cu asta basta...

Mesajele tale vor rugini
în mințile lor, apoi în uitare...

Și tu o să fii *offline* pentru totdeauna...

Ce piese or să zăngăne atunci în mintea ta?
Vei fi judecat pentru câtă pornografie
ai băgat în tine?

Pentru câte înjurături și răutăți ai ascuns
după tastatură?
Vei ajunge în lad, între stafiile singurătății?

Sau, salvat de Hristos, vei ajunge în Rai
sub mângâierea lubirii lui Dumnezeu?

Ca o cifră care s-a întors în Marele Număr...
Ca un pocăit care s-a culcușit în iertare...

Nea Pribeagu

Mi-a fost frică.

Pentru că nu izbuteam să te iubesc,
vorba ta mi se părea o bătăleală neînțeleasă...

Bubuiturile din ușă m-au înspăimântat.

Eram singur și mi se spusese
să nu le deschid străinilor...

Apoi, două ore de chin, în care mormăiam
de o parte și alta a unui perete, răcnetele tale...

Apoi, ascultând sirena salvării care nu a vrut
să te ia

m-am gândit că moartea ta cade întregă
pe mine.

Mi-a fost frică. M-am întreb
dacă și eu voi muri fără adăpost, fără apă,
în scara unui bloc...

Dacă nu cumva merit asta...

Da, eu te-am omorât...

și l-am omorât pe Hristos în tine.

Da, eu merit asta.

Mă vei ierta vreodată, Flămândule?

Mă vei ierta vreodată, Însetatul?

Mă vei ierta vreodată, Străinule?

Mortule? Mortule care n-aveai pe nimeni?

Zveruța mea

**Te aștept în parc, fetiță frumoasă, inima mea.
Nu știi tu cât am plâns fără tine.**

**Dacă n-aș ști că Dumnezeu te iubește
mai mult decât aș putea visa să te iubesc eu
aș înnebuni.**

Poem pentru Zvera

**Vino cu mine spre Rai,
unde e lumina cea adevărată.**

**Vino cu mine spre Rai,
unde-s pășunile neștiute...**

**Vino cu mine spre Rai,
acolo vom găsi izvoarele izvoarelor.**

**Vino cu mine spre Rai,
unde inima se bucură de Hristos, Domnul.**

*Răspunde-mi,
Nikolai Velimirovici!*

Întrebările mele sunt tari ca piatra
și înțepătoare ca niște arici...
Nu știi care o să-mi fie soarta,
mi-e frică și nu știi unde o să plec de aici.

Cred în Domnul Iisus și în Calea Sa, dar aș vrea,
dacă se poate, un pic de bine și aici, pe pământ...
Loviturile necuratului le mai duc și nu prea,
îs ca o frunză zbuciumându-se în urma trenului,
în vânt.

Nikolai Velimirovici, tu ești mare sfânt al sârbilor,
iar sufletul meu e un pic sârb, pe departe...
De ce sunt atât de fragil în fața oamenilor?
Cum să fac primul pas în ceea ce va fi mai
departe?

Întrebările mele sunt tari ca piatra
și înțepătoare ca niște arici.
Nu știi care o să-mi fie soarta...
Răspunde-mi, Nikolai Velimirovici!

Patria mea

**Dar eu SUNT patriot! Patria mea e undeva dincolo
de întinderea cerească. Îmi doresc să fiu sfânt.
Sunt patriot!**

**Aș vrea să învăț o limbă îngerească și
în ea să învăț să cânt.**

**Eu sunt patriot! Durerea care m-a lovit o arată.
M-am dus în Lăcașul cel Sfânt al Mamei mele și
am plâns.**

**„Maica Domnului, ajută-mă”, i-am spus, „iată,
tu ești Maica mea adevărată, ridică-mă din plâns.”**

**Și Măicuța a plâns cu mine, pentru că mă iubește,
și i-a părut rău să vadă sufletul meu distrus,
creierul vraieste, inima însângerată... Securiști
sadici, ce va urma v-am mai spus...**

Humorul, cel mai trist pârâu

Trec peste valea Humorului cu firul ei de apă...
Am fost bătut de Dumnezeu pe drept cuvânt,
pentru desfrâu.

Obcinele împădurite stau deoparte, oraşul e
preşul camioanelor,
iar Humorul e cel mai trist pârâu.

Unde, în ce colţ uitat al acestei ierni, aş putea găsi
ceva care să-mi facă bine, un suflet străveziu?
Pe aici se trece de la Suceava la Dorna,
iar Humorul e cel mai trist pârâu.

VINO, MĂICUȚĂ!
FLORI DUHOVNICEȘTI
PENTRU MĂICUȚA DOMNULUI (2013)

Vino, Măicuță

**Măicuța Domnului, tu poți
să vii acum, aici, în toți.
Vino dar tu, plutind, din astre,
și-atinge sufletele noastre.**

**Că mult Duh Sfânt a fost în tine
când ai ținut pe Cel ce ține
tot Universul viu prin Sine.**

**Tu ai născut pe Cel ce are
întreaga lume la picioare.**

**Vino dar tu, plutind, din astre,
și-atinge sufletele noastre.**

Chemare

**Când inima mea plânge,
tu vino și-o atinge.**

**Vino cu-n braț de crizanteme
și stinge patimile mele.**

**Vino cu-n braț de crini sălbatici
și stinge focul rău din patimi.**

**Atinge-mă cu un alb crin
și ia întregul meu suspin.**

**Când necuratul vrea să cad,
atinge-mă cu al tău fald.**

**Când necuratul vrea să pier,
alungă-l cu al tău mister.**

**Măicuța Domnului să fii
cu mine-n fiecare zi!**

*Veșmântul tău de duh
să îmi atingă mintea*

**Veșmântul tău de aer să îmi atingă mintea
și să-mi picuri în suflet acel balsam secret,
Măicuță și Crăiasă a plânșilor și marea
apărătoare-a noastră, al lumii-ntregi buchet**

**adus spre închinare Fiului ce, în ceruri,
pe tronul de lumină s-a așezat și stă
peste catapeteasma de ape din văzduhuri
unde cete de îngeri fulgerători adastă...**

**Tu ești Regina lor, Măicuță îngerească!
În alba ta ținută, ești floarea cea cerească
și orice suflet candid va vrea să te iubească...**

**În noaptea cea amară tu ești lumina noastră,
în cer și pe pământ.**

Mistică Roză

**Mistică Roză, Floare a Înălțimilor,
Măicuța Domnului, Leagăn suspinelor,**

**unde ești tu lumina Duhului
ne învelește asemenea soarelui.**

**Unde ești tu, Crinul Ascuns,
e și sărutul Celui de Sus.**

**Unde ești tu, Măicuța Domnului,
Îngerul trece prin apele somnului.**

**Unde ești tu, Minunată Crăiasă,
toată nevoia noastră ne lasă.**

**Vino la noi, Regină a Stelelor,
și ne dezleagă din lanțul relelor.**

**Șterge-ne mințile de apa lacrimilor
și ne ridică peste muntele patimilor.**

**Vino la noi, Măicuța Domnului,
și ne dă viață din Fiul Omului.**

Măicuța de Sus

**Noi toți cei cu inimi deschise
îi cântăm Măicuții din vise!**

**Cântăm cum Floarea Tristeții
ne smulge din jalea vieții!**

**Cântăm cum Regina Luminii
ne rupe din lanțul minciunii.**

**Cântăm cum Măicuța de Sus
ne binecuvântează cu Pruncul Iisus.**

**Noi toți cei pierduți în talazuri
te rugăm să ne scoți din necazuri.**

**Noi toți cei căzuți în durere
te rugăm să ne dai mângâiere.**

Mater dolorosa, ora pro nobis¹⁵...

**Floare a Sărutului Nevăzut,
roagă-te pentru noi!
Mamă a Celui Neîncăput,
roagă-te pentru noi!**

**Rouă peste păcatele noastre aprinse,
roagă-te pentru noi!
Crăiasă a întinderilor ninse,
roagă-te pentru noi!**

**Măicuță îndurerată,
roagă-te pentru noi!
... cerească și minunată,
roagă-te pentru noi!**

**Lumină a Răsăritului,
roagă-te pentru noi!
Lumină a Apusului,
roagă-te pentru noi!**

**Regină a tuturor înțelesurilor lumii,
roagă-te pentru noi!
Ridică-ne din vârtejul minciunii
și-ajută-ne să ne întoarcem la Voi!**

15) *Măicuță îndurerată, roagă-te pentru noi!*

Regină înstelată

**Regină înstelată,
limpede fată,
Măicuța îndurărilor,
roagă-te pentru noi!**

**În liniștea nopților,
în cumpăna zilelor,
lertare a păcătoșilor,
roagă-te pentru noi!**

Cerească, amarnică

**Cerească, amarnică fată,
tu, care-ai născut în poiată
pe Domnul cel Bun,
al nostru Stăpân,**

**ne vindecă rănilile minții,
ne dă duh senin conștiinței,
ridic-ale noastre păcate
și dă-ne acum libertate,**

cerească, amarnică fată,

lumină prealină...

Lumină Înaltă!

Celei care plânge

Măicuță a lacrimilor,
care plângi cu sânge,
toată durerea ta s-a schimbat...

Acum te dor relele noastre,
al nostru păcat...

Măicuță amarnică,
cum întristarea
s-a răsturnat!

Măicuță a lacrimilor,
Soarele Vieții
în noi L-ai urcat!

Cea care plânge,
vino în taină
și ne atinge.

Măicuța durerii
stinge-ne jalea
în apa serii.

Și ne preface
din gropi posace
în Bucurie!

Și ne dă viață
prin Cel ce viața
ți-a dat-o ție!

*Nu mai plânge,
neatinsă mireasă*

**Nu mai plânge, Domnul a biruit!
Nu mai plânge, Soarele soarelui a răsărit!
Nu mai plânge, Sfântul Serafim ți s-a rugat
toată viața și te-a iubit cu adevărat.**

**Nu mai plânge, copiii tăi au învins lumea!
Nu mai plânge, Fiul tău ne-a arătat cum să biruim
minciuna!
Nu mai plânge, chiar dacă numai lacrimile tale ne
mai țin,
am vrea să știm că te bucuri și tu puțin...**

**Nu mai plânge, Neatinsă Mireasă,
Dumnezeu Și-a făcut în tine casă.**

Arată-mi-te

**Arată-mi-te-n taină,
a minții noastre Doamnă.**

**Oricât de mult te-am supărat,
nu mă lăsa iar în păcat.**

**Oricâte rele am făcut,
tu fă-mă ca la început,**

**rugându-l pe Domnul Hristos
să-mi pună-n toate un folos,**

**rugându-ți Blândul Copilaș
să-Și facă-n sufletu-mi lăcaș.**

Să te văd la capătul vieții mele

**Tu ești lumina care risipește bezna vieții.
Aș vrea să te văd la capătul vieții mele.
Tu ești prima strălucire adevărată a dimineții.
Aș vrea să te văd la capătul vieții mele.**

**Aș vrea să mă aștepți și să mă aperi când voi
pleca,
aș vrea să știi că mă vei feri mereu de rele,
în toate cele ale acestei vieți și după ea,
când aș vrea să te văd, coborâtă din stele.**

**Aș vrea să te văd în clipa de la capătul vieții
mele...
Aș vrea să simt mângâierea despre care atâtea
am auzit...
Aș vrea să mă cureți cu privirea de toate păcatele
mele
și să te porți cu mine ca și cu un fiu destul de
iubit.**

**Aș vrea să fiu atât de smerit
încât să cobori pentru mine din stele.**

FLORI DE FOC, DE GÂND ȘI DE LUMINĂ (2014)

Floarea de Foc

Când gerul își trecuse firii,
când iarna și-a țesut cojoc,
Aiudul împletit în jale
a cunoscut Floarea de Foc.

Era „Alba” o celulă a morții,
zisă „Frigider” –
în ger cumplit țin temnicerii
acolo oameni care pier.

La poarta de fier, scrâșnită și mușcată
de-al morții greu somn,
au fost aduși, în zeghe și cătuși,
Părintele Daniil și un om.

Au fost împinși acolo
ca să le piară cuvintele,
în gerul acela îngrozitor, neomenesc,
dar Părintele

s-a azvârlit pe jos îndată,
cu brațele deschise,
în toată zloata murdăriei
închipuind o cruce.

„Așează-te pe mine!” –
acum, ca două cruci de oase,
cei doi „bandiți” ai Lui Hristos
stau spate peste spate.

„De-acum nimic să nu mai spui,
nici să gândești în tine,
decât «Hristoase, Dumnezeule,
ai milă către mine!»”

Și dintr-odată o lumină nespusă,
albă foarte,
a cotropit celula ceea
și i-a trecut prin moarte.

Ei n-au știu cât timp a curs,
„Opt zile” – au spus aceia
care i-au scos din „Frigider”
când a scrâșnit iar cheia.

Lângă Părintele era
topită ghețaraia,
iar trupul lui parcă ardea
din rugăciunea aia.

Când gerul își trecuse firii,
când iarna și-a țesut cojoc,
Aiudul împletit în jale
a cunoscut Floarea de Foc.

Zveră – dveră

Zveră-dveră, Dumnezeu
să te apere de rău.

Să-ți mângâie gândurile,
să-ți aline plânsetele.

Să îți pună strajă plină
ca unei flori de lumină.

Ferită de of și jale
să te-nchine Maicii Sale.

Și să birui relele
cum se frâng lalelele.

Și să mergi pe-un drum de foc,
cu metanii-n loc de joc.

Ca văzând Domnul așa
să te ia în ceata Sa.

Unde pomii-au florile
în toate culorile.

Unde-i numai bucurie,
ca să fii a Sa soție.

Zveră-dveră, Dumnezeu
să te țină-n mâini mereu.

Colind cu zăpadă

În lumina blândă, albă, a amiezii
au venit în taină meșterii zăpezii
și-au țesut cu grijă un covor frumos
ca să-L veselească pe Pruncul Hristos.

Fulgi de nea (*, fulgi de nea*)¹⁶ îi vestesc sorții
că El nu e (*, că El nu e*) robul morții ! (*Bis*)

Și-au țesut cu grijă un frumos covor
ca să nu-și rănească Pruncu-al Său picior
și să nimerească magii mândrul loc
unde înflorit-au florile de foc.

Fulgi de nea îi vestesc sorții
că El nu e robul morții !

Ca să nimerească magii mândrul staul
și să-l pună-n față florile de aur.
Să găsească ieslea unde a venit
Cel Ce ne-a salvat cu al Său colind.

Fulgi de nea îi vestesc sorții
că El nu e robul morții !

16) Între paranteze: varianta cantabilă.

Cărarea ascunsă

**Există o cărare ascunsă sub zăpadă,
există un drumeag acoperit de fum,
exist-un sens al vieții acestei și-o răsplată
a celor care-n taină găsit-au acel drum.**

**Există o cărare și-un sens final al vieții,
există-n Cer un cântec răscolitor și bun,
exist-o viață lungă sortită tinereții
eterne-a celor care înving veacul nebun.**

**Există o cărare ascunsă sub zăpadă,
exist-un drum de taină, învăluit în fum,
exist-o apăsare în inima ce-i gata
ca să urmeze pașii Mielului Cel Bun.**

Florile de Fier

Tot ce-a avut mai bun această țară,
tot ce a dat mai bun acest pământ,
băieți și fete cu privirea clară
au fost zdrobiți și-ascunși într-un mormânt.

Doamne, care poți întoarce toate
și-ai văzut și știi tot ce a fost,
trimite din Cer această Gardă
ca să căpătăm din nou un rost.

Ei, care-au plătit cu-a lor făptură
răul nostru și al nostru cânt,
numai ei ne pot rupe din ură
și ne pot uni într-al Tău gând.

Doamne, care poți întoarce toate
și ții totul cu al Tău Mister,
vino iar în cerul României
și trimite-i Florile de Fier!

Cântec despre tinerețea unor martiri

– Tinerețe, un' te duci,
îmbrăcată-n foi de nuci?
– La Aiud și la Pitești,
la Gherla și București...

C-au ieșit iude în cale,
ca să-mi puie lungi zăbale,
ca să-mi puie zeghe grele
și să mă înnoade-n ele...

– Tinerețe, unde pleci,
învelită-n frunze verzi?
– Plec pe-un munte de calvar,
la o piatră de hotar,

unde moartea o zărești
îngrozită la ferești...
Că de-atâta chin și jele,
moartea moare la zăbrele.

– Tinerețe, un' te pierzi,
îmbrăcată-n cămeși verzi?
– Nu mă pierd, că mă înviu.
Dau un sac pe care-l știu

de țărână tot, de lut,
și capăt veșnic ținut.
Capăt straie de lumină
și iertare de-orice vină.

Floarea de Zăpadă

**Meșterită-n Ceruri, cu o artă fină,
floarea de zăpadă-i floare de lumină
trecută prin ghețuri, chiciuri și alene
așezată-n albe, tinere troiene.**

**Floarea de zăpadă-i floare îngerească.
Mirele din Ceruri s-o blagoslovească!**

**Meșterită-n Ceruri, de la Început,
floarea de zăpadă e ceresc sărut.
Ea îmbracă lumea într-o haină pură
și păstrează vatra tinei la căldură.**

**Floarea de zăpadă-i floare îngerească.
Mirele din Ceruri s-o blagoslovească!**

**Floare de zăpadă i-un exemplu bun
al celor pe care nu știi să le spun.
În plutirea-i albă pare că se roagă
să avem cu toții suflet de zăpadă.**

**Floarea de zăpadă-i floare îngerească.
Mirele din Ceruri s-o blagoslovească!**

Îndreptare

*Florinei Latiș, lui Andrei Bodiu,
lui Alexandru Cistelecan, lui Virgil Podoabă,
cei care cunosc povestea din spatele acestei poezii*

**Ce frumos! Ce frumos! Ce frumos!
Să fii alături de Domnul Hristos!
El să-ți ierte toate căderile în păcat
și să-ți dea sângele Său minunat!**

**Ce bine e să nu mai ai ură!
Ce frumoși sunt munții în a zăpezii căldură!
Cum sticlește apa Humorului de sub lespezi
de gheață!
Ce bine trebuie că e în cealaltă, în Ascunsa,
în Adevărata Viață!**

SCRISORI CĂTRE PRINȚESA PRINȚESELOR DE HÂRTIE (NEPUBLICAT)

Mesaj pentru Ionuca cea frumoasă

Mă uit la o poză a ta capturată de pe internet.
Tu ești copilul din brațele copilului
pe care îl ții în brațe!

Ești atât de frumoasă! Cu ce aș putea
să compar zâmbetul tău?

Cât de mult aș vrea să îmi zâmbești așa... mie!

Nu știu de ce mai folosesc versurile, pentru că
lucrurile astea sunt dincolo de poezie.

Inima mea se topește, zâmbetul tău m-a năucit...
Ce cuvinte să inventez ca să spun asta?
Tot ce am eu frumos e o poză alb-negru cu tine
și cu o fetiță care deschide gura maaare.

Am renunțat la filme, mă uit la poza ta...
Cât de frumoasă ești! Cum e posibil?!

Ionuca, tu trebuie să păstrezi gingășia asta
fără margini pentru mine.

**Ionuca, tu trebuie să îmi dăruiești mie
zâmbetul ăsta de lumină.**

**Trebuie, îți spun, altfel voi fi inimaginabil de trist,
pentru că l-am văzut.**

**Trebuie să te căsătorești cu mine, altfel
mă voi prăvăli ca o serpentină...**

Ionuca...

**Dacă nu poți să mă iubești, ascultă-mă,
dacă nu vrei să te căsătorești cu mine,
măcar lasă-mă să te văd uneori,
nu mă alunga, nu îi pune pe prietenii tăi
să mă amenințe...**

**Dacă nu vrei să te căsătorești cu mine
măcar lasă-mă să te urmăresc uneori prin geam,
să îți mângâi obrazii cu mâinile minții,
lasă-mă să cred că am putea fi într-o zi
împreună...**

**În aceeași culoare, în aceeași muzică,
în același oraș, pe aceeași stradă,
în aceeași casă, în aceeași dragoste...**

*Te iubesc, Ioana,
despre asta e vorba!*

Sunt singur și aș vrea să fiu cu tine
pentru că tu poți face totul frumos,
din niște simple bucățele de hârtie
tu faci prințese, care se întind melancolice jos...

Te iubesc, Ioana, pentru că ochii tăi ard,
pentru că ai Credință și o rugăciune puternică,
pentru că nu îți pasă de lumea asta și de sensul ei
strâmb...

Te iubesc, Ioana, despre asta e vorba!

Sunt singur și aș vrea să fiu cu tine
pentru că tu îi ții cu dragoste pe acei copilași...
Cum îi strângi pe ei, strânge-mă și pe mine,
și eu sunt un copil prăpădit căutând un făgaș...

Te iubesc, Ioana, pentru că ochii tăi ard,
pentru că ai Credință și o rugăciune puternică,
pentru că nu îți pasă de lumea asta și de sensul ei
strâmb,

Te iubesc, Ioana, despre asta e vorba!

Omuleți de plastilină pentru iubita mea

Un omuleț de plastilină îți aduce o carte,
alt omuleț de plastilină îți aduce o hartă de
mucava,
altul – mai multe cutiuțe de tinichea
și altul îți aduce dragostea mea.

Un omuleț de plastilină îți va întinde batista
atunci când, îmbrățișată de toamnă, vei strănuta.
Altul îți va cânta o melodie duioasă și tristă,
iar altul îți va aduce dragostea mea.

Câte-n lună și în stele

Îți voi cumpăra o cutiuță de peruzeza
și un ponei cu coama înspicată,
dacă vrei să fii iubita mea,
dacă îmi dai mie viața toată.

Îți voi lua bomboane de ciocolată
și un cățeluș cu lătrătură de tinichea
și o căsuță dintr-un zahăr ca de vată,
dacă vrei să fii iubita mea...

Îți voi lua inima și îți voi dăruia un magazin.
Îți voi lua dragostea și îți voi lăsa o hartă.
Iubește-mă și te voi duce într-un oraș de safir
unde vom inventa un fel necunoscut de artă.

Voi lua inima ta și îți voi dăruia inima mea...
Îți voi lua dragostea și îți voi dăruia iubire curată...
Dacă vrei să fii iubita mea,
dacă îmi dai mie viața toată...

Flori pentru Prințesa de Gheață

**Ce să-ți aducă din întinderea iernii,
prințesă a ghețurilor, soldatul de plumb?
Ca să topim promoroaca din inimile noastre
să-ți aduc o floare, o carte, un bumb?...**

**Vrei să fii încântată și iubită,
Frumoaso din Pădurea Adormită?**

**Ce să-ți aducă soldatul de plumb
ca să deschidă zăvoarele porților tale?
O floare, un cântec, o basma, un bumb...
învelite în toate rugăciunile sale?**

Poze cu tine

**Am interpretat fiecare poză cu tine.
Ce e tristețea și ce e singurătatea?
Noi suntem atât de asemenea...
De ce ții atât să îți păstrezi libertatea?**

**Ce vei face cu libertatea ta în viața asta?
Eu îți voi da dragoste, înțelegere și pace.
Eu îți voi asculta toate secretele și te voi iubi.
Dacă părinții tăi mi te vor da, ce te vei face?**

**Dă-mi mie libertatea ta, dă-mi mie
frumusețea care palpită în tine
ca un fluture înmiresmat pe o câmpie,
ca un cântec într-un stup de albine...**

**Sunt câteva poze cu tine pe care aș vrea
să le văd în fiecare dimineață.
Să mă uit la tine și apoi la ele și să zâmbesc așa...,
iar apoi să te servesc cu dulceață.**

Te-am urmărit pe străzi

Da, te-am urmărit pe străzi.

**Am vrut să văd unde stai,
ca să pot umple
toate zidurile de pe strada ta
cu poezii.**

Te-am urmărit pe străzi...

**Roțile noastre au scrâșnit pe același pietriș.
Viețile noastre au mers în aceeași direcție...**

**Nu am renunțat când ar fi trebuit să renunț sau
nu am renunțat atunci când nu ar fi trebuit
să renunț.**

Te-am urmărit pe străzi.

**Orașul tău e cel mai frumos oraș.
Strada ta e cea mai frumoasă stradă.
Soarele răsare mai întâi în viața ta,
apoi străbate Brașovul și ajunge la mine.**

Dar totul e altfel acolo unde ești tu.

*Te voi iubi mereu,
Ioana Bohălțeanu!*

Te-am speriat, așa că trebuie să plec,
dar singura mea armă e iubirea.
Te-aș putea răni doar cu un cântec,
aș putea doar să încerc să-ți aduc fericirea.

Îți voi lăsa niște flori și voi pleca.
O să vină zăpada, o să treacă și anul...
Vei fi departe de inima mea,
dar eu te voi iubi, Ioana Bohălțeanu!

Dacă mi-ai arăta un strop de dragoste,
ți-aș scrie poezii frumoase și senine,
aș rămâne și nu ți-aș fi o pacoste,
dimpotrivă, aș fi o parte din tine.

Îți voi lăsa niște flori și voi pleca...
O să vină zăpada, o să treacă și anul...
Vei fi departe de inima mea,
dar eu te voi iubi, Ioana Bohălțeanu!

Poem despre Codlea

**Câți kilometri sunt de la Tărlungeni
până la Codlea?**

**Câți kilometri sunt de la Gura Humorului
până la Codlea?**

Câți kilometri sunt de la Roma până la Codlea?

**Câți kilometri sunt de la München
până la Codlea?**

Câți kilometri sunt de pe lună până la Codlea?

Câți kilometri sunt de pe soare până la Codlea?

Și...

**Câți kilometri sunt de la Braunau am Inn
până la Codlea?**

**Câți kilometri sunt de la Câmpia Mierlei
până la Codlea?**

**Câți kilometri sunt din 24 decembrie 1975
până la Codlea?**

**Și câți kilometri sunt de când mă voi întoarce,
dacă mă voi întoarce vreodată, până la Codlea?**

Măgura Codlei, ultimul vals...

Taică-miu mă tot cheamă de Crăciun,
dar mă codesc,
am mai văzut o dată filmul, de Sfântul Nicolae,
o să vin, o să apari iar în calea mea, o să simt
că te iubesc,
că fără tine sunt rece, singur și necăjit
ca o ploaie...

De ce să vin, Măgura Codlei, dacă nu mă iubești?
Ce aş putea să îi dau eu fotografi de îngeri
care ești?
Ce să-ți promit în niște serenade închipuite
sub ale tale ferești?...
Că o să te fac să suferi atroce, până o să te
mântuiești?!

Ce vreau să fac?!

Să mai trag de viața asta
ca de o gumă de mestecat?
Să te prind în dragostea mea
ca un fluture înfipt cu un ac?...
Râzi în soare, Măgura Codlei, că ai scăpat!
Nu aş fi fost decât
al tuturor necazurilor tale capac...

Bucură-te, ca un om care a trecut
la câțiva centimetri de izbitura trenului.

**Bucură-te, căci ai auzit șuieratul înfiorător
al morții care se deghizase în dragostea mea.**

**Bucură-te, ca o gazelă răpăind în savană,
care a scăpat dintre ghearele tigrului...**

**Ca o pasăre fragilă care s-a întors nevătămată
în colivia în care plutea, se ascundea...**

**Rămas bun, umbră suavă care ai trecut
pe la marginea vieții mele paradite!**

**Rămas bun, Ionuca cea frumoasă, Măgura Codlei,
poezie!**

**Nu-ți spun „Adio”, Prințesă a Prințeselor
de Hârtie,**

îți spun „la aminte!”

**Roagă-te ca Domnul să mi te scoată cu totul
din minte!**

Măgura Codlei, nu mă uita!...

**Măgura Codlei, nu mă uita!...
Când va îngheța și ultima brândușă,
Măgura Codlei, iubita mea,
tu să mă aștepți lângă ușă!...**

**Când vor îmboboci clopoței,
să nu mă uiți! Să mă strângi bine,
când se vor ridica din omăt ghiociei,
cu mâinile sufletești, lângă tine.**

**Când vor râde toate florile în soare,
Măgura Codlei, iubita mea,
să nu mă risipești în acea splendoare,
Măgura Codlei, nu mă uita!**

Măgura Codlei, dragostea mea...

Când se vor deschide lalelele, când vor înflori
crinii,
zâmbetul tău mă va atinge iar, dureros de ușor,
cum atinge vântul toamnei, rătăcind, trandafirii...
Iar o să simt că trăiesc și că mor...

Când se va apropia soarele, când se vor rostogoli
pe câmpii mărăcinii, voi culege rodul acestei
iubiri,
florile? spinii? Abia atunci, dragostea mea,
draga mea,
vom vedea
dacă viețile noastre se pot înmănunchea.

Când se vor încălzi pietrele,
când se vor scutura pinii,
când se vor tulbura apele,
când se vor curăța de pomezi arlechinii...

Vino cu mine!

Vino cu mine unde ploile șoptesc dulce
cinci minute pe zi și apoi soarele străluce...
„Vino cu noi, vino cu noi”, zic ploile,
„undeva unde să fiți doar voi doi...”

Vino cu mine unde toate diminețile încep
cu un sărut,
vino cu mine unde viața ta va fi o îmbrățișare,
vino cu mine unde fiecare sfârșit va fi
un început,
unde vei râde fericită în soare.

Vino, acolo de unde rugăciunile noastre
se vor înălța îmbrățișate către Dumnezeu.
Vino, acolo unde viața va izbucni în noi,
dramatică, frumoasă, ca o floare.

Vino, acolo unde toate durerile tale
vor fi arse în cuptorul din sufletul meu.
Vino, acolo unde toate florile
vor fi strălucitoare...

SOLDAT ÎN RĂZBOIUL NEVĂZUT (NEPUBLICAT)

Cetatea

Când umbra s-a topit de pe ecranul minții
și am văzut cetatea cea galbenă pe cer
întinsă precum bordul unui vapor puternic
și plină de mister,

acea înlănțuire frumoasă de palate
cu cruci pe câteva și-n mijloc cu o cruce
lăsată într-un braț – era chiar Crucea Ta? –
eu m-am umplut de pace și n-am știut ce zice.

Primește-mă-năuntru, o, Doamne, și pe mine!
Nu mă lăsa să tremur sub porți ca un bolnav,
ci iartă-mi mie vremea când nu veneam la Tine
și ia-mi povara vieții cu semnul Tău cel drag.

*Anemona, dragostea...
poate învinge pe pământ?*

Să merg spre fata din inima mea?
Sau să stau în Braşov, suspinând după ea?...

În Braşov,
pe nişte străzi
pe care-a mers
Anemona...

Cobor
aceste
trepte
ale
parcului
Schlaffer
ca un nou
îndrăgostit
din Verona...

Dar de cine sunt eu îndrăgostit?
De o umbră subţiată,
de o arătare
care nici nu vorbeşte cu mine?!

Pe cine port eu
în a inimii mele
barcă legănătoare?...

...în acest

taxiu

paradit?!

Măicuța Domnului, fii tu alături de mine,
coboară-te tu în inima mea,
altfel mă voi împiedica

în această nedumerire
ca Anemona în a vorbelor za !

Voi aluneca...,

voi aluneca...,

voi aluneca...,

precum Anemona

pe a minții șosea!

Ai milă de ea!

Ai milă de mine!

Ai milă de-orașul

ce-mpreună ne ține!

Pe unde scot mâinile

din dragostea mea?!

Fătucă din Codlea,

Anemone Latzina

îți spune ceva?

Sărmana de ea...

Sărmana de tine...

Sărmanul,

sărmanul de mine...

Orașele satanei ard satanic

Femei înfolite ca tigresele
ies din cluburi de noapte
cu fumuri de tantra...

Ați vrea să ne-mperechem
pentru câteva avantaje
ca animalele din Insula Sumatra?

Această lume e tristă
pentru că nimeni
nu iubește cu adevărat!
În măcelării și pe stradă
cărnuri rotunjite
sunt scoase la mezat...

Cine e mai tare
să înfigă colții!
Cine are mai multe banane?!
Cine se dă cu o mașină mai mare?!

Acel domn e chemat,
cu ocheade virale,
să fie...
înfipt în ciolane!...

Eu vreau să stau pe un postament
și să urlu versuri sălbatice!

În această junglă, în acest iad dement,
prefer să fiu „Clovnule!”,
prefer să fiu „Saltimbance!”

Duminică dimineața bisericile larg deschise
îi cheamă pe oameni acasă...
„leșiți din carnea voastră
puturoasă, de pe străzi,
că în Cer s-a pus masă!”

le strigă ele oamenilor care
ies mahumuri de sub pat...
„Dar unde-am fost azi-noapte?”
se întreabă unul stând în cap în dulap...

Sufletul acestuia e ca mănușa întoarsă
care i-a căzut din buzunar într-o baltă
de lângă trotuar, dezlânată, spartă,
stropită cu noroi de fiecare roată...

Când vine zăpada ne mai bucurăm,
pentru că Domnul ne înălbește trotuarele...
Dar duhul morții nu se duce din oraș.
În gânduri plutesc diavolii, banii și poftete...

Intermezzo 1

Era o stradă tristă
pe care viața curge
ca berea într-o crâșmă.

Mergeam încotro se îndreaptă acest poem,
adică unde vrea Domnul.
Ascultam în zgomotul străzii un întreg Recviem,
în minte-mi plutea somnul...

În drumul meu un fel de proclitar
cu talpa goală,
dar cu mutră de cizmar,
stătea trântit în fund
lângă un birt amar.

La crâșma de pe strada
surpată în maidan,
acest om îți spunea,
pentru un ban,
un...
poem de amor contemporan...

Poem de amor contemporan

Cu tine – niciodată,
cu mine – niciodată.
În Fabrica de Ceață
s-a mai deschis o poartă.

În Fabrica de Ură
s-a mai primit un spor.
Iubirea noastră are
valențe de omor.

Mi s-a dat femeia Cecilia.
Am iubit-o-ntr-un hotel la Mangalia.
Eram triști, făr' să știm de Mister...
și priveam aiuristic pe cer.

Iubirea e bolnavă
de jale și de dor...
Dă-mi, Doamne, două aripi
din Ceruri, ca să zbor!

Femeia mea cutează
să își ascundă fața.
Ea vede dimineața,
eu nu văd dimineața...

În beciul necredinței,
în tristul poligon,

**am stat... – un vierme-al morții
înfipt într-un cocon!...**

**Da, am lovit cu palma
și am lovit cu bâta,
pân-a plătit factura
de cablu, seniorita!...**

**Eu nu-i mai fac plăcerea
acestui crunt satrap!
Durere, îți ordon
să te dai peste cap!**

**N-a vrut căsătorie,
deci... naiba o s-o ție!
Așa e cu femeia...
Da' ce-ți explic eu ție?!**

Prins în trecut

Mă zbat

în trecut

ca un fluture-

anemic

fluturând

peste plânsul

lui Breivik!

Cum să repar,

Doamne,

ce am făcut?!

Mai poate fi totul

ca la-nceput?!

Când o voi mai vedea

pe gingaşa,

minunata,

fetiţa mea?!

Şi Brevik

a fost crescut

fără tată,

ca ea!

Doamne,

ai milă de inima mea!

Zveruca mă mai știe?

Zveruca mă mai știe?
Știe că am ținut-o pe palme
ca pe o mică bijuterie?

„Orașe pentru mama...
orașe pentru tata...”
În tot ce scoți din unde
iubirea e ca piatra...

Primiți această mărturisire isterică.
Eu am lovit-o cu pumnii pe această femeie,
deși am știut de la bun început
că nu e ușă de biserică!...

Eu am cerșit iubire
și mi s-a dat amar...
Necaz, lacrimi, amărăciune,
cine ar putea spune
câte s-au întâmplat...?

Doar Domnul,
la El toate s-au calculat.

Doamne, nu am știut...

Ar fi trebuit să renunț
de la început...

Sau să îndrept
tot ce trebuia îndreptat
de la primul păcat!...

Salvează-mă Tu, Cel Preaînalt,
Cel Infinit,
pe mine, acest urs
batjocorit,
scuipat
și rănit!

Doamne,
fetița mea trăiește departe de mine!
Nu mai pot să o văd!

Ridică-mă din această nenorocire!
Sfârșește-acest prăpăd!

*Au trecut zilele,
săptămânile, anii...*

**Au trecut zilele, săptămânile, anii...
Ce ne rămâne din tot ce a fost?
Domnica, nu plăcerile mincinoase, nu banii,
nu să ajungem niște oameni fără rost...**

**Ai văzut, ai înțeles, ți-am arătat
cum s-a întins capcana pierzării,
dar nu te-ai întors în al meu gând curat
și-au trecut zilele, săptămânile, anii...**

Cu mintea la Cer

**La Cer să mă uit!
Celor ce îmi tot strigă
felurite tâmpenii
să nu le mai răspund!**

**Mintea mea să se ducă în sus!
Viața mea să capete substanță!
Toate aceste lanțuri ale lumii îs
a necuratului împleticită stanță.**

**Cu mintea la Cer!
Cu gândul în sus!
Încărcat de Mister!
Să merg spre Iisus!**

... ȘI ALTELE (NEPUBLICATE)

Ziua în care ninge

Ziua în care ninge nu e întâmplătoare.
Azi ninge de Paștele catolic sau de Florii?
Duminică, 8 aprilie 2012, Gura Humorului,
fulgi mari sunt cenuși din țării.

Așa a nins de Sfântul Nicolae la Brașov, așa ninge
de câte ori Dumnezeu binecuvântează pământul,
zăpada se așterne ușor, învăluie casele, se scurge
în mormintele ierbii, morfoleşte semințele, înalță
porumbul...

Ziua în care ninge nu e întâmplătoare.
Azi ninge de Paștele catolic sau de Florii?
Dincolo de zăpadă o să fie primăvară și soare
și poate și tu ai să vii...

Catren cu trenă

**Ce frumos, ce departe, pe întinderea stelei
pe care trăim se arată puterile Celei
pe care-o iubim, ce ne-nvață Jerfa Copilului
în care sperăm, să ne scoată din văile chinului
ca să-l cântăm.**

(15 martie 2015)

Cântec desfăcut

**Când vine trenul, vine cu de toate,
descarci din el buchete colorate
și candelabre pline de lumini
cu aur ferecat în heruvimi.**

**Din recuzită nu lipsește mortul...
Vezi chipul spart și galben-canceros,
dai jos coșciugul, lămpile și tortul
și spui Chemarea Domnului Hristos...**

**Le potrivești, încet-încet, pe toate
și pân` la urmă uiți de tot, suspini...
Când vine trenul, vine cu de toate
și parcă ia al vieții tale chin.**

Cântec pe mări

**Bancuri albastre
de pești ireali
trec în tăcere
prin al minții ocean.**

**Trec și visează
între pături lucizi,
printre îngeri de pază
te împing să ucizi...**

**Pe sub pături de sticlă
ei alunecă lin
și-ți aduc numai pâclă
și-ți aduc numai chin...**

**Bancuri albastre
de pești ireali
trec în tăcere
prin oceanul mental...**

**Și ridică din umbre
a nopții durere
și plutesc către sumbre
întinderi de stele.**

**Uneltite de demoni,
petrecute de ei,**

ale morții convoaie
adumbresc ochii tăi...

Bancuri albastre
de pești infernali
trec în tăcere
prin al minții ocean.

Lasă-i să treacă,
lasă-i să piară,
iar tu cheamă în taină
pe a Vieții Fecioară.

Cheam-o în taină
pe Măicuța cea bună
să îți curețe mintea
și să i te supună.

Versuri pentru rugăciunea minții (fragment)

I.

Când Blândul Iisus
ne cheamă în sus
în al Cerului puls...

Când Domnul Hristos
ne cheamă în jos
în al inimii coș...

Dar vino acum,
Stăpâne Preabun,
în al morții ceaun...

Coboară în noi,
în acest mușuroi
de scursuri și gunoi.

Și fă-ne cerești
și fă să trezești
Lumina din noi.

II.

Doamne Iisuse Hristoase, iartă-mă...

**pentru toate nopțile
în care am adormit fără rugăciune,**

**pentru toate gândurile
care m-au dus departe de Tine,**

**pentru toate lucrurile
făcute fără iubire și fără candoare,**

**pentru toată supărarea
făcută Măicuții Tale, a Cerului Floare,**

Doamne Iisuse Hristoase, iartă-mă!

ADENDA: O PLECĂCIUNE

În noapte, departe...

**Bădiță Mihai, în noapte, departe,
se-nalță iubirea ca un rug peste toate?
Se-nalță iubirea pe un tron de lumină
în Lumea cea Vie, desprinsă de tină?**

**Ești viu într-aceea sau dormi în mormânt
și-aștepti să răsune-al heruvilor cânt?
Aștepti ca, strigând dintr-o trâmbiță mare,
Îngerul să ridice toți morții-n picioare?**

**Aștepti în uitare, Bădiță Mihai?
Aștepti mângâierea visatului Rai?
Aștepti Adevărul, bănuț printre șoapte,
să rupă-ntunericul și tăcerea din moarte?**

**Atunci vom învinge, vestitul Crai?
Vom goni împreună pe-ai Visului cai?
Vor rămâne în urmă durerile toate?
Vom ajunge la Domnul Vieții, departe?¹⁷**

17 Din „*Flori de foc, de gând și de lumină*”, 2014.

Cartea de vizită a unui poet

Ideea acestei cărți mi-a venit în urma citirii unui articol al unui critic. Din păcate, faptul petrecându-se cu multă vreme în urmă și lectura făcându-se cumva pe fugă, nu îmi amintesc numele autorului și nici unde am citit. Dar nu mă îndoiesc că el poate fi identificat.

Acest critic, așadar, se întreba cam ce rămâne din munca unui poet. Câte poezii și poeme (cu adevărat) memorabile lasă în urma sa un poet? Iar răspunsul, firesc și sincer, era că de la un poet excepțional, cum e Mihai Eminescu, rămân 50-60 de poezii și poeme, de la marii poeți – Ion Barbu, Bacovia, Nichita Stănescu, Leonid Dimov, Arghezi, Radu Gyr – câte 30-40 de poezii și poeme, de la poeții semnificativi la nivel național și demni de a fi reținuți de istorie, George Coșbuc, Nichifor Crainic, Aron Cotruș, Vasile Voiculescu, Lucian Blaga, Ion Pillat, Geo Dumitrescu, George Topârceanu, Adrian Păunescu, Mircea Dinescu, Mircea Cărtărescu, Nichita Danilov, Traian T. Coșovei, Eugen Cioclea, Cristian Popescu, Ioan Es Pop, Savatie Baștovoi, eu l-aș pune aici și pe Traian Dorz etc, 15-30 poezii și poeme.

Urmează poeții semnificativi la un anumit nivel, local, cenaclier, zonal, ei fiind destul de mulți, care au și ei reușitele lor, mai puține, dar uneori deosebite.

(Desigur, dacă am vrea să fim foarte riguroși, un poem memorabil, în funcție de întinderea și

reușita lui, ar trebui echivalat prin mai multe poezii și am putea crea o scară valorică mai clară și mai detaliată și o listă cu mai multe nume. Și îmi pare rău că nu i-am putut cita în aceste liste pe mai mulți dintre poeții importanți ai generației mele – pe Andrei Peniuc, pe Adrian Urmanov, pe Ruxandra Novac – care nu mai publică nimic, sau pe Domnica Drumea, cu care am un necaz personal, așa că nu o pot privi obiectiv. Ar fi trebuit să o fac, poate, în ultima, cea în care nu am dat nume.)

Sunt și alte criterii, mai puțin estetice, de stabilire a importanței unui poet, cum e cel al influenței lui asupra celor din generația sa și asupra celor din generațiile care i-au urmat în literatura română. Alt criteriu, discutabil, ar putea fi cel al impactului social. Dar criteriul estetic obiectiv, provenit dintr-o medie a criteriilor estetice individuale ale cititorilor reali și nemanipulați(!), rămâne singurul serios.

M-am întrebat, firește, care ar fi locul meu într-un astfel de top. Astăzi răspund.

Mulți or să rămână blocați: „Ianuș (sau, mă rog, *Fratele Marius*, cum își zice acum) se crede la fel de bun ca Eminescu...” Răspunsul meu e ferm: Bădița Mihai e de neatins.

Am și eu calitățile mele, am acoperit, cu aceeași sensibilitate, personalizată, o mare varietate de forme poetice și de registre ale limbii, dar nu mă pot compara cu marele nostru poet.

Poate că el a avut și șansa de a lucra la începuturile literaturii române, într-o perioadă în care poezia nu se despărțise de publicul larg... Poate e

importantă și contribuția generației sale la formarea limbii române moderne... Dar adevăratul motiv al acestei izbânzi trebuie căutat, mai degrabă, în sensibilitatea lui diafană, în melancolia lui de o blândețe parcă ireală, în talentul lui inegalabil...

Totuși, cred că încep să am și eu de partea mea un ascendent, cel religios (unde *re-ligia* e refacearea legăturii omului cu Dumnezeu). Prin întoarcerea la valorile Adevărului Absolut, prin dobândirea dimensiunii mistice, am căpătat un atu important în fața poezilor lumești, indiferent de numele și valoarea lor estetică.

Pentru că scopul acestei încercări, scopul acestei vieți este tocmai îndumnezeirea omului. Omul trebuie să capete Duh Sfânt, acel Duh care a strălucit pe fața lui Moise, atunci când acesta s-a coborât de pe Muntele Sinai, atât de tare încât a fost nevoit să își acopere fața, care îi înspăimânta pe cei care l-au așteptat, și acel Duh care a strălucit pe fața și în toată făptura Domnului Hristos la Schimbarea la Față de pe Muntele Taborului (pentru că și hainele Îi deveniseră cu neputință de privit). Duhul Sfânt se dobândește printr-o practică, o practică ce cuprinde rugăciunea trupească și sufletească, dar și o anumită poziționare a minții în fața lumii și în fața Lui Dumnezeu, prin smerenie și ascultare. Atitudinea care subîntinde toată această căutare practică a Duhului Sfânt, sau suma ei, se numește, pe grecește, „Mistică”. Adică, într-o traducere literară... „Tehnica unirii cu Dumnezeu”.

Există pagini minunate despre acestea în mărturiile despre și în scrierile unor sfinți apropiați nouă în timp: Sfântul Serafim din Sarov, Sfântul Iosif Isihastul, Sfântul Paisie Aghioritul și alții.

(Dar Bădița Mihai a avut și el un creștinism difuz, subînțeles, care poate fi recunoscut în multe din versurile sale *de fundal* – „cum e Fecioara între sfinți / și luna între stele”, de pildă...)

Per total, poziția mea, oricât de șocantă ar părea, e fermă: nu mă dau pe niciun alt poet român, nici măcar pe marele, blândul nostru învățător de românism și poezie care e Mihail Eminescu. Dar îl apreciez foarte tare și îl consider mai important în literatura română și mai necesar ei decât sunt eu. De aici și plecaciunea pe care i-o fac la finalul acestei cărți. Îi apreciez mult și pe Ion Barbu, Leonid Dimov și Radu Gyr, dar nu mă dau pe niciunul dintre ei.

Sigur, aceasta este opinia mea. Cititorul trebuie să judece cu mintea lui. Oricum ar fi, dacă vreți să convingeți pe cineva de valoarea versurilor mele, câtă o fi ea, vă rog ca, fără cuvinte de prisos, să îi oferiți această carte.

Dar acestea-s prostii, slavă deșartă... Cel mai mare scriitor e cel care, prin scrierile sale, întoarce cele mai multe suflete către Dumnezeu. În literatura universală din toate timpurile acesta cred că e Sfântul Ioan Gură de Aur.

Din cauza acestei mândrii pe care nu o pot controla și din cauza primelor mele versuri, eu îmi cumpărasem deja bilet pentru iad...

Iertați-mă dacă îmi voi duce, totuși, până la capăt... perorația. Anumite poezii și poeme care și-ar fi avut poate locul aici, după criteriul estetic, au căzut din cauza obiecțiilor pe care le am azi față de tot ce îndeamnă la păcat. Nu au putut intra aici, din rațiuni morale și din neputința rescrierii: „Numai tu”, „Altă melodramă”, „Odă Hârtie igienică”, din volumul apărut în 2000, „Black Celebration”, „Argentin”, „Pentru Rapid”, din „Ștrumfi” (un volum care, în pofida unor căderi de final, a avut, am descoperit acum, multe poezii reușite), „Scrisoare către floare”, din volumul încă nepublicat de versuri de dragoste și alte câteva. Iar pentru a nu-i șoca pe cei care văd în legionari niște monștri, nu am inclus alte două poezii care ar fi meritat să fie aici, apărute în volumul din 2014 („Flori de foc...”), „Când se-ntoarce Făt-Frumos?” și „Garda de Fier”.

Departate de a fi niște monștri, legionarii au fost elita spirituală și morală a laicatulului românesc. Poate au lucrat mai mult în duhul Vechiului Testament decât în cel al Celui Nou (să ne amintim episodul în care apostolii îl întreabă pe Domnul Hristos dacă e cazul să cheme foc din Cer ca să ardă o localitate a samaritenilor care nu îi primise, iar Domnul spune: „Voi nu știți fiii cărui Duh sunteți?” – a se vedea Evanghelia după Luca, capitolul 9, versetele 52-56), poate au greșit răspunzând răului prin vărsare de sânge, dar nu sunt nicidecum niște criminali, ci, asemenea macabeilor din Legea Veche, sunt niște oameni care au vrut să-și apere țara și cultura ei și

să ridice neamul lor către Cer. Ei sunt condamnați azi de oameni fără Dumnezeu, vânduți străinilor sau crunt îndoctrinați de aceștia, care nici măcar nu înțeleg contextul istoric de atunci. Nu mă dezic de mucenicii noștri, așa că în locul celor două titluri menționate am adăugat acestei antologii poeziile „Florile de Fier” și „Cântec despre tinerețea unor martiri”, din același volum. Acolo accentul cade în altă parte, iar asta mă va scuti, poate, de o nouă înfierare. Dar să ne întoarcem la discuția literară...

Am adăugat acestei antologii și câteva poeme mai noi, care nu au încă „atestarea” valorică pe care o dă doar trecerea timpului. Sper să nu fi greșit.

Acestei „cărți de vizită” îi va urma o antologie mai mare – „ANII PRIBEGIEI (2010-2015) / ANII NEBUNIEI (1993-2010)” – care va conține toate scrierile mele care, prin intervenții minimale, pot ieși de sub renegarea pe care am făcut-o în anul 2010. De fapt, cele două antologii apar tocmai pentru a nu lăsa destinul scrierilor mele mai vechi (în versuri și în proză) la îndemâna oricui. Ele reprezintă ediția definitivă a scrierilor mele.

Oricine va cita scrierile mele de azi înainte e rugat să se raporteze numai la aceste antologii. Scrierile dinainte de 2010 care nu or să apară în ele sunt renegate sau abandonate și rog să fie date uitării.

„Măștile” literare prin care m-au purtat destinul poetic și firea mea sunt destul de cunoscute.

A fost, mai întâi, fracturismul, curent literar al cărui principal inițiator am fost chiar eu. Pentru că „tranziția”, lunga noastră tranziție istorică, conflictul dintre două (sau mai multe, aș spune azi) sisteme de valori opuse, trebuia să poarte și un nume literar.

În prima fază, cea cenaclieră și revuistică, i-aș zice, de fracturism au fost legați douăzeci-treizeci de scriitori tineri, marea majoritate poeți.

În faza „de net”, de după 2005, fracturismul s-a difuzat într-o mare masă de poeți tineri și a suferit diferite modificări structurale.

Dar să ne întoarcem la fracturiștii-puri, cei închegați într-o grupare literară definită în preajma anului 2000. Cum se poate ca din cei douăzeci-treizeci de fracturiști din această fază de început cinci să aleagă drumul călugăriei? Sunt trei ieromonahi (Pr. Savatie Baștovoii, Pr. Serafim Urmanov și Pr. David Peniuc) și doi frați (Marius Ștefănescu – el, din păcate, la „stiliști” – și cu mine.) Atâți călugări a mai avut doar o singură altă mișcare literară românească, „Rugul Aprins”, dar cei care formau această mișcare își propuseseră de la bun început o lucrare duhovnicească. Iar noi eram... „pe nicăieri”. Care a fost „secretul”?

Cred că cel mai important rol l-a avut Părintele Savatie Baștovoii, prin gestul său de a se călugări de tânăr, dar și prin acela de a veni apoi către noi.

Dar a fost important, cred, și faptul că am pus la bazele poeziei noastre sinceritatea (care e mai

mult decât simplul „autenticism”). Prin redescoperirea sincerității, fracturismul a dus la o literatură de spovedanie, care a sfârșit în unele cazuri – și sper să o facă cu toți – în redescoperirea sinelui, a sufletului creat și însemnat de Dumnezeu.

Sigur uneori acest caracter confesional al literaturii noastre a fost dus până la extrem, dând naștere unor pagini regretabile, cum sunt cele pe care le-am strâns eu în placheta „Hârtie igienică”.

Dar la asta se ajunge în cazul unei mărturisiri sincere... Citite de oameni duhovnicești, sau măcar înțelepți, chiar și acestea au ceva de spus.

După fracturism a apărut nevoia de simplitate, de simplificare a minții și a vieții mele. Ea a dus la „lirismul elementar”, început la nivel inconștient în „Ursul din containăr” și conștientizat în „Ștrumfi”. Păcat că, odată cu „Ștrumfii” m-am lăsat pradă unui anume teribilism, care în volumele anterioare fusese estompat de lirism. Fără acest teribilism și fără câteva căderi de final, aceasta ar fi fost cea mai bună carte de versuri a mea. Voi îndrepta ce mai poate fi îndreptat în „antologia mare”.

Tot de lirismul elementar aș lega și partea bună din „Refuz fularul alb”. Din păcate, scrisă „la cald”, fără premeditare, aceasta a fost cartea în care am strâns cea mai multă maculatură. Totuși, între cele 160 de pagini ale ei am găsit și 23 de pagini de poezie adevărată, care vor apărea în „antologia mare”, între care și șapte poezii memorabile, prezente aici. În cele 23 de pagini nu am socotit și poemul „Rusia, mama”, poem reușit la nivel estetic,

dar aiuristic la nivelul ideilor.

În momente de supărare cruntă pe conducerea securistă a țării noastre, aveam tendința să mă declar de oriunde altundeva. „Am fost” și sârb și mă pregăteam „să mă fac” gruzin...

A urmat tradiționalismul din cele două volume de „flori”. Poate am exagerat îndemnându-i pe toți scriitorii (ba chiar și pe toți artiștii) să se întoarcă la tradiționalism, dar aceste volumașe, această redescoperire personală a „dulcelui stil clasic”, mi-au adus multe poezii deosebite.

Odată cu „Soldat în Războiul Nevăzut” și cu „Scrisori către Prințesa Prințeselor de Hârtie” m-am întors la lirismul elementar. Cele două volume nu au apărut încă din rațiuni diferite. „Soldatul” mi se pare încă neîncheiat, iar „Scrisorile” au stat ascunse în sertar în speranța că m-aș putea reapropia de soția sau fosta mea soție.

Iar acum căutările mele se îndreaptă către zona literaturii mistice, de factură isihastă. Îmi doresc să scriu un volumaș de versuri care să îi ajute în lucrarea lor pe cei care practică Rugăciunea Minții.

Uitându-mă înapoi, prin mijlocirea versurilor adunate în această carte, observ cum în multe atitudini, scăpărări și idei ale mele de atunci pot fi întrevăzut / subînțeles eu cel de azi.

La nivel psihologic și sociopsihologic ar fi atât de multe de spus, pentru că eu am fost un adevărat sociopat, încât sunt nevoit să las discuția pentru următoarea antologie. Să spun doar că „România”

împotriva căreia mă revolt eu nu e România sfinților închisorilor, România jertfei, și nici cea din visele Căpitanului, ci e România securistă în care am trăit și poate că încă trăim... Știindu-mă citit și urmărit de (mulți) securiști, am abordat de multe ori poziții absolut siderante, care pe cititorul inteligent îl vor amuza sau îl vor întrista, pentru că va înțelege adevăratul mesaj, dar care poate că le-au dat multe bătăi de cap celor nevoiți să le... „decodeze”. Le-am oferit un „cumplit meșteșug de tâmpire”. Ce vor fi înțeles ei din „arma perfectă, poemul care distruge psihic”, de pildă?... Sau din „Rusia, mama...”? Nici nu vreau să îmi las imaginația pe acest teren de joacă!... Nu mai contează...

Poate ar trebui să explic un pic titlul...

Masca sau măștile lui Ianuș nu sunt diversele algoritme literare prin care am trecut. Acestea au fost niște căutări ale sinelui (poetic?)...

Și măști nu sunt nici influențele, diverșii scriitori, mulți, care m-au însoțit uneori pe drumul poeziei. Până la urmă, literatura se naște din literatură, acum și mereu, iar vocea mea a fost, cred, destul de personalizată, încă de la începuturi, așa încât muzica altora a căzut mereu în planul secund, a fost doar un fel de „acompaniament”.

Atunci de unde „masca”? Există teatru în versurile mele? Declamație, atitudine jucată? În volumele care au mizat pe căutarea identității – „Ursul” și „Ștrumfii” – cu siguranță. Dar acel teatru se dorește unul existențial, interiorizat.

Apare adeseori și masca nebuniei, de sub care se pot spune multe adevăruri care nu i-ar fi îngăduite unui om senin, așezat.

Și măști sunt și atitudinile unui poet lumesc în ele însele. Măști psihologice care îi creează suflului nostru probleme pe care nu ar trebui, poate, să le aibă. Pentru că sufletele noastre sunt făcute pentru mântuire, pentru unirea cu Dumnezeu...

Și cu felurite măști acceptăm însăși existența noastră lumească, îndepărtată de Izvorul Vieții.

Și chiar asta e explicația exactă. Masca lui Ianuș este, dincolo de toate celelalte explicații posibile, omul meu cel vechi, omul împătimit, care trebuie să moară.

Sper ca în curând această mască a lumii să cadă și să se vadă în mine ceea ce trebuie să se vadă, adevărata și veșnica mea identitate, care sper să fie Chipul Lui Hristos Dumnezeu.

Jos masca, Marius Ianuș!

Până atunci, mulțumiți-vă cu acest „teatru” aparent declamativ, dar sper că nu lipsit de lirism adevărat, al acestor înscenări și căutări existențiale, și pomeniți-mă și pe mine în rugăciunile voastre.

Le mulțumesc tuturor cititorilor care se vor apleca asupra acestei cărți și fie ca Măicuța Domnului să îi aibă în paza sa în această viață, dar și, mai ales, la ieșirea din ea.

Marius, Fratele

Scurtă biografie

Mulțumită mării iubiri a Lui Dumnezeu, care a hotărât să-mi dea șansa vieții, m-am născut la 24 decembrie 1975, la maternitatea din Brașov, dar fără să fiu pe atunci brașovean. Părinții mei erau cabanieri în Predeal, dar în Predeal nu era maternitate. Mi-am petrecut primii doi ani ai vieții la Predeal, la cabanele Clăbucet Plecare și Cioplea. Următorii doi ani i-am petrecut în Brașov, iar apoi ne-am mutat, pentru un an, în Gheorgheni.

Ne-am întors în Brașov, unde eu am urmat cursurile Școlii Generale 4. În clasa a patra m-am dat cu un sac de nylon pe o pârtie „de bob”, ziceam noi, din pădurea de deasupra școlii, m-am lovit de un ciot și mi-am rupt piciorul. Țin minte intensitatea albului zăpezii din acea dimineață, apariția unui băiat rău și amenințător și faptul că, după izbitură, m-am văzut pe mine însumi de sus.

Medicii de la Spitalul Județean Brașov mi-au pus o tijă pe care apoi au refuzat să o scoată, motivând că ai mei nu mă aduseseră la timp. Medicii de la Spitalul Militar din Brașov mi-au scos tija fără să discute. Așa am ajuns la concluzia că „militarii sunt altfel” și am dat la Liceul Militar din Breaza. Milităria nu prea era de mine, așa că nu mai știam cum „să scap”...

Am „scăpat”, am ajuns la Facultatea de Litere, unde, deși intrasem cu bursă, am devenit în cele din urmă un fel de student etern, total dezinteresat de partea de gramatică și ahtiat după literatură.

Celelalte se știu, „Cenaclul Litere”, apoi „Cenaclul Litere 2000”, apoi primele cărți, revista „Fracturi”, care, prin doar opt apariții, a schimbat fața literaturii române, literar vorbind în bine, dar cu unele amendamente morale... apoi căutările literare, necazurile sociale și familiale, întorcerea la Dumnezeu și renegarea scrierilor trecute.

Din acest punct începe cartea de față...

CUPRINS

NOUA FAȚĂ A LUI MARIUS IANUȘ de Paul Cernat	5
Rugăciune de noapte	13
PRIMELE POEZII	15
Gara de Nord	15
MANIFEST ANARHIST ȘI ALTE FRACTURI	17
Manifest Fracturist	17
I. Pe stradă	17
II. România	21
III. A treia plângere a lui Ianuș	25
Explicându-i unui vagabond ce-i poezia	29
Ce spune	31
Singur cu luna	32
Pastel	33
URSUL DIN CONTAINĂR – un film cu mine	34
Sandokan, tigru Carpaților	34
Jigodia disperată în care a sperat mama	36
Maria Tănase văzută printr-o sticlă... ..	39
Seară zaumi la castel	41
Doamne, dă-mi curaj și iubire	42
Profioniștii disperării	43
Cântec final	44
Pauză publicitară	45
Ultima oră: (La corectură!)	46
ȘTRUMFII AFARĂ DIN FABRICĂ!	48
Oblio	48
Cântec elementar	50
Cel bun, cel rău, cel urât	51
Copiii cumiți nu mint niciodată	55
Războiul oamenilor singuri	56
Ștrumfii alunecă pe gresia udă	58
Tanka: fotografie	59
Vin la tine cu barca	60
Lacrimile nu s-au uscat	63

REFUZ FULARUL ALB!	64
Offline pentru totdeauna	64
Nea Pribeagu	65
Zveruța mea	66
Poem pentru Zvera	67
Răspunde-mi, Nikolaj Velimirović!	68
Patria mea	69
Humorul, cel mai trist pârâu	70
VINO, MĂICUȚĂ!	71
Vino, Măicuță	71
Chemare	72
Veșmântul tău de duh să îmi atingă mintea	73
Mistică Roză	74
Măicuța de Sus	75
Mater dolorosa, ora pro nobis...	76
Regină înstelată	77
Cerească, amarnică	78
Celei care plânge	79
Nu mai plânge, neatinsă mireasă	80
Arată-mi-te	81
Să te văd la capătul vieții mele	82
FLORI DE FOC, DE GÂND ȘI DE LUMINĂ	83
Floarea de Foc	83
Zveră – dveră	85
Colind cu zăpadă	86
Cărarea ascunsă	87
Florile de Fier	88
Cântec despre tinerețea unor martiri	89
Floarea de Zăpadă	90
Îndreptare	91
SCRISORI CĂTRE PRINȚESA PRINȚESELOR DE HÂRTIE	92
Mesaj pentru Ionuca cea frumoasă	92
Ionuca...	94
Te iubesc, Ioana, despre asta e vorba!	95
Omuleți de plastilină pentru iubita mea	96

Câte-n lună și în stele	97
Flori pentru Prințesa de Gheață	98
Poze cu tine	99
Te-am urmărit pe străzi	100
Te voi iubi mereu, Ioana Bohălțeanu!	101
Poem despre Codlea	102
Măgura Codlei, ultimul vals...	103
Măgura Codlei, nu mă uita	105
Măgura Codlei, dragostea mea	106
Vino cu mine!	107
SOLDAT ÎN RĂZBOIUL NEVĂZUT	108
Cetatea	108
Anemona, dragostea...	109
Orașele satanei ard satanic	111
Intermezzo 1	113
Poem de amor contemporan	114
Prins în trecut	116
Zveruca mă mai știe?	117
Au trecut zilele, săptămânile, anii...	119
Cu mintea la Cer	120
Deschideți fereastra acestei lumi!	121
... ȘI ALTELE	122
Ziua în care ninge	122
Catren cu trenă	123
Cântec desfăcut	124
Cântec pe mări	125
Versuri pentru rugăciunea minții (fragment)	127
ADENDA: O PLECĂCIUNE	129
În noapte, departe...	129
CARTEA DE VIZITĂ A UNUI POET	130
SCURTĂ BIOGRAFIE	141

DE ACELAȘI AUTOR:

Volumele „Vino, Măicuță!”, „Flori de foc, de gând și de lumină”, „Acatistul Căii Părintelui Arsenie Boca”, „Gânduri de pe Drumul Crucii mele” și prezenta antologie pot fi comandate la Librăria Sophia, prin telefon: 021.336.1000. Sau în librărie: Str. Bibescu Vodă nr. 19, sector 4, București.